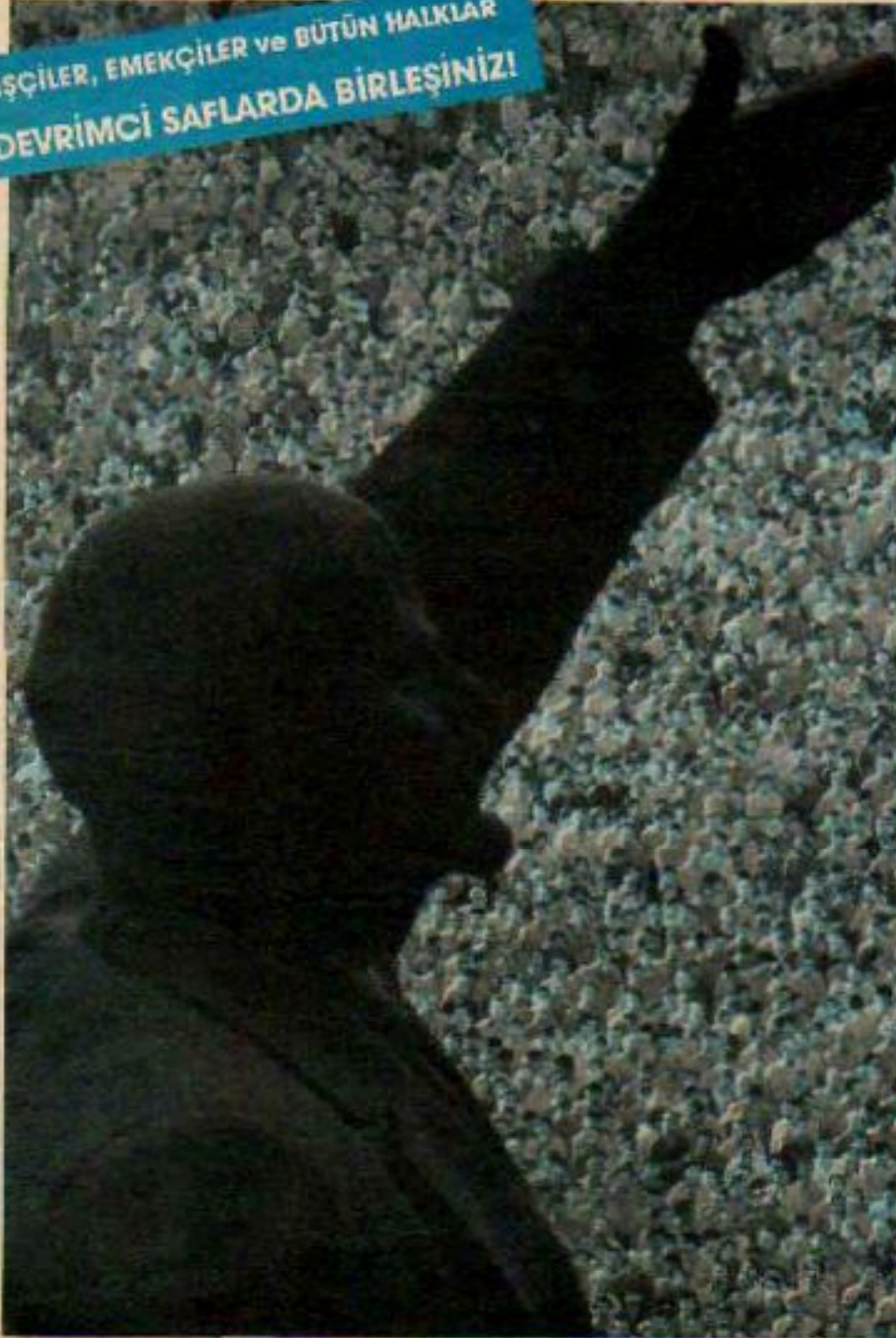

DEVRİMCİ EMEK

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAKI..

İŞÇİLER, EMEKÇİLER ve BÜTÜN HALKLAR
DEVRİMCİ SAFLARDA BİRLEŞİNİZ!

DEVRİM MÜCADELESİNE AYAK UYDURAMAYAN SAĞA KAYAR

Devrim ve zafer yüreklilik ve pratik demektir.

Syfa 3

ESKİ OPORTÜNİZM YENİ KAUTSKİZM

İç savaşın yakıcılığı, yeni Kautskizmin peşesini, maskesini kül edecek, gerçek yüzlerini açığa çıkaracaktır.

Syfa 6

DEVRİM SÜRECİNDE LENİNİST POLİTİKANIN YERİ

Şimdi devrimi okumak değil, devrimi yaşamak zamanıdır.

Syfa 11

Devrimci Emek

Onbeş Günlük Sosyalist Dergi
Yıl: 5 / Sayı: 40 / 1 Şubat 1996

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına
Sedat Hayta

Genel Yayın Yönetmeni
K.Önder İl

Yazı İşleri Müdürü
Sedat Hayta

Abone Koşulları**Yurtiçi**

6 Aylık ..... 200.000 TL.
1 Yıllık ..... 400.000 TL.

Yurtdışı

6 Aylık ..... 120 DM.
1 Yıllık ..... 240 DM

Hesap No:

Sedat Hayta
Yığı Kredi Bankası / İSTANBUL
Akmeray Şubesi 0078099-9

Adres

Hobyar Mah.
Cemal Nadir Sk.
H. Fa. Hoğlu İşhanı D:63
Çağaloğlu / İSTANBUL
Tel. Fax: (0212) 511 09 10

Avrupa Temsilciliği:

Selahattin Karataş
Post. Lager 3000 Heris 1 Ann
İSVİÇRE

İsviçre Temsilciliği:

H. Kapunek
Rue Du Lac 15/A
1420 RENENS / LOSANNE
İSVİÇRE

Almanya Temsilciliği:

H. Arslan
Süngerhofstr. 9-4225
Dortmund / Almanya

Buika

Çörtay Oset

Genel Dağıtım:
YAY-SAT A.Ş.

Merhaba Devrimci Emek,

İç savaş ve devrimci durum derinleştiği kendisini her alanda daha güçlü ve açık seçik gösterdikçe solaktan baştan baştan için devrimci durumu inkar eden reformist-sosyalistlerin maskesi düşüyor. Dergimizi Devrimci Emek çıktığı gündün itibaren Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da ve hatırı dınışın en lieri emperyalist kapitalist ülkelerinde olgunlaşan devrimci durumu bütün siyasi çevrelerden önce görüldü ve açıkladı. Bugün Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da ve kapitalist Avrupa ülkelerinde gelişen olaylar Devrimci Emek yazarlarının tespitlerinin ne kadar doğru olduğunu gösteriyor.

Biz Devrimci Emek okurları böyle çetin bir savaş döneminde geçenken güven ve sorumluluklarımızı tekrar düşünceli ve büyük bir gayretle mücadeleye girişmeliyiz. Dergimizi sokaklarda, emekçi aynlarında, köylerde, kentlerde, ulaşılabildiğimiz her yerde elden dağıtmalıyız. Bugün büyük bir ayaklanma potansiyeli taşıyan emekçi halkın kendiliğinden dergimizi okurlarınıza habire jacağın biliyoruz. Eğer biz dergimizi emekçi halkın coşma kadar götürmezsek, onlar olayların kendiliğindenliği içinde devrimci olarak gördükleri ilk çevrenin peşine takılacaklar. Halkın biz ulaşıp anıları devrimci safında örgütleyemezsek halkın devrimci enerjisi oportünistlerin öncülüğünde eriyip gidecek. Bu bilginde hareket etmeli ve her an halkın içinde olmalı, dergimizi dağıtırken bir yandan da güncel olaylarla ve halkın sorunlarıyla ilgili ajitasyon çalışması yapmalıyız. İnsanlara dergimizi verirken yetimemeli onlarla gerek dergideki yazıları, gerekse onların ne sorunlarını konuşmalıyız. Dergi satarken tanıştığımız insanlarla bağlantıyı hiç koparmadan sürekli öğrenmeli onları da aktif mücadeleye katmalıyız.

Biz, bir grup devrimci emek okuru, bir süredir çeşitli kentlerde bu söylediklerimizi uygulamaları yaptık. Kağıt kapı döşeyip dergi sattık. Halkın çok yoğun ilgisiyle karşılaştık. Kimileri çay içmeye davet etti, kimileri bir dergi alıp 5-10 dergi parası verdi. İnsanlar küçük kağıt konuşmalarında bize sorunlarını ve devletin sorunlarına ne kadar duyarız kaldığını anlattılar. Solbet azımsızca bir başka zaman geleceğimizi uzun uzun konuşacağımızı belirterek ayrılıyor, dergi satmaya devam ediyorlardık. Bu yolla bir çok emekçi aile ile tanıştık. Sonuçta gördük ki, kitleyle bağlarımızı sağlamlaştırmak için elimizde çok geniş olanaklar var. Yeter ki, biz sorumluluk duygusu ve çalışalım.

İkitteli'den

Devrimci Emek Okurları

DEVİRİM MÜCADELESİNE AYAK UYDURAMAYAN SAĞA KAYAR

Devrim dönemlerinde her şey, bu dönemin yasaları tarafından biçimlenir. Burada devrim yasaları gelişme yasalarıdır. Gelişme-dönüşme tarihinin yasalarıdır; önlerine çıkan her engel aşar geçerler. Gelişme yasaları boşluk tanımazlar; boşluk başka biçimde doldurulur, tarih yoluna devam eder. Devrime ya da dönüştürme yasalarına ayak uydurmak demek, bunun gereğini yerine getirmek, varılması gereken yere kadar götürmek demektir. Devrimin gereğini yerine getirmek demek, zamanı dolmuş eski kapitalist düzeni yıkmak, ücretli emeğin sömürü sistemini ortadan kaldırmak demektir. Bu devrimi sonuna kadar götürmek, proletarya diktatörlüğüne ve sosyalizme ulaşmak anlamına gelir. Bu devrimi başaracak ve sonuna kadar götüreceği olan tek tutarlı ve gerçek devrimci sınıf yalnızca proletaryadır. Proletarya ise amacına ancak devrim yoluyla varacaktır. Eğer tarihi, ekonomik, toplumsal ve politik koşulların tümü toplumsal bir devrimin gerçekleşmesini zorunlu hale getirmişse, devrimci bir sınıf olarak proletaryanın görevi pratik yolla bu devrimi gerçekleştirmektir.

Toplum bir politik devrim noktasına gelmişse, bu insanların yeni ve daha üst bir toplum biçimine geçiş istemini ve zorunluluğunu gösteriyor. Toplum devrim yoluyla bir üst toplum biçimine geçmezse topyekün bir çöküş ve tüm bir yıkım yaşanır olur. Toplum yasaları da doğa yasaları gibidir; eğer doğa olaylarının "doğasını" kavırsak, onu insanların yararına kullanabiliriz. Bir zamanlar, taştıkları zaman insanlara zarar veren arzun akaruların baraj yoluyla insanlara son derece yararlı enerjiye dönüştürülmesi gibi. Toplumda da benzer yasalar işler; yeni topluma gebe olan eski toplum son vermezsen, her şey çürür, üre-

tici güçler yıktı güçler olmaya başlar. (Kapitalist bunalm dönemlerinde öyledir; üretici güçler, yıkıcı güçler durumuna gelirler.) Ama yeni bir topluma geçildiği zaman tam bir gelişme yolu açılmış olur. Ya devrim yoluyla yeni bir topluma ulaşılır ve o zaman insanlık tam bir gelişme yoluna girer; ya da kapitalist toplum, insanlığı gerçek bir felakete sürükler; insanlığı ulaştığı gelişme düzeyini bile yitirebilir. Proletaryanın devrim yoluyla kapitalist topluma koyacağı son nokta, insanlığın tüm sınıflı toplum tarihine koyacağı son bir nokta olacaktır; bir döneme son verecek olan bu tarihi eylem, aynı zamanda yeni ve büyük bir tarihi dönemin de başlangıcı olacaktır.

Türkiye ve Kürdistan'da tarihi koşullar, milyonlarca insanın toplumsal ve politik yaşam toplumu oluşturan iki temel sınıf olan proletarya ve burjuvazi arasındaki, toplumun temel ilişkisi olan emek-sermaye ilişkisi; sınıflararası çatışmanın keskinleşmesi ve iç savaş biçimini alması, bütün bu olaylar ve olgular bir devrim döneminde olduğumuzu gösteriyor. İnsanların yaşamına belirleyen, içinde yaşadıkları koşullardır, bu koşulları yeniden ve insanca düzenlemek devrim dönemlerinden başka hiç bir zaman mümkün değildir. Yeni ve üst bir topluma geçmek kendiliğinden olmayacağına göre, devrim döneminde, devrim yoluyla eski koşullara son vermek gerekiyor. Çünkü devrim dönemlerinde, nesnel koşullar ve öznel koşullar birleşir; devrimci teori maddi güce dönüşür. Devrimci durum demek, kapitalistlerin devlet egemenlik sisteminde haykır bir bunalm demektir; bir büyük bunalm döneminde, kapitalist iktidar devremeyen proletarya, bunu barışçı ve devrimci olmayan dönemlerde hiç yapamaz. Bu nedende devrimci durumdan yararlanıp, emekçi kitleleri, kapi-

talizmi devirmek amacıyla 'ayaklandırmak' için ısrarlı davranıyoruz. Milyonlarca emekçi, içinde buldukları yaşam koşullarıyla çatışma içinde bulunuyor; mücadele süreklilik gösteriyor; her taraftan kavga sesleri geliyor. Kapitalizmin tarihinin en büyük ve keskin bunalmının içinde bulunuyor. Kapitalist egemenliği devirmek için bütün koşullar bir arada toplanmış durumdadır. Bu durumda devrim yoluyla bu düzene son vermek gerçekten mümkündür. Bütün mesele büyük devrimci yasalara uygun davranabilmektir.

Devrimci durum ve iç savaş milyonların yaşamını günlük olarak etkilediği halde, bizim sosyal-reformistlerimiz ve oportünistlerimiz bu kadar açık olan gelişmeyi inkâr etmek için uzun süredir boş bir çaba içine girdiler. Toplumsal gerçekliğin sağından delamıyorlar, solundan delamıyorlar ama bir türlü etrafında dolaylıları gerçeği itiraf edemiyorlar. Ne var ki, ne kadar gizleseler, doğrudan sözünü etmeseler de, aslında onların 'aklında' olan şey bizim ısrarlı olarak söylediğimiz devrimci durum ve iç savaş gerçeğidir. Bazen "mezhepleşen" görüşlerini bir kenara bırakıp, gelişmenin diliyle konuştukları zaman, işte ancak o zaman gerçeği söylüyorlar. Son zamanlarda çalışmalar yoğunlaştıncı reformist ve oportünist sözcükler de politik koşulları anlatmak için, Leninistlerle aynı ifadeleri kullanmaya başladılar. Bu sözcüklere göre, Türkiye ve Kürdistan'ca yaşanan bir 'yönetim bunalmıdır', kapitalist toplumun yıkımının belirtileridir. Yine onlara göre, son dönemlerde olanlar, bir ay, bir yıl bodedir. Kendi dilleriyle değil, gelişmenin diliyle konuştukları ma ne

Reformist ve oportünistlerin son dönemlerde yaşanan olaylar karşısında "radikal" söylemlerde bulunmaları kitleleri devrime hazırlamak için değildir. Devrimci hareketten tecrit olmamak içindir. Son dönemlerde sol söylemde bulunmalarının nedeni, emekçi kitleleri devrimden vazgeçirmek içindir.

de güzel söylüyorlar. Doğruları ne kadar dile getirirler de, Leninistler kadar net, açık ve kesin davranamazlar. Oyle de olsa, devrim yasaları kendini herkese kabul ettirir.

Burada tüm devrimcileri uyarmamız gereken bir tehlike var. Reformist ve oportünistlerin son dönemlerde yaşanan olaylar karşısında "radikal" söylemlerde bulunmaları kitleleri devrime hazırlamak için değildir. Devrimci hareketten teçrit olmamak içindir. Son dönemlerde sol söylemde bulunmalarının nedeni, emekçi kitleleri devrimden vazgeçirmek içindir. Durumu anlamak için, gödülen amaca ve pratiklere bakmak gerekir. Amaçları devrimi gerçekleştirmek değil, pratikleri de buna uygun olarak sosyal-pasifizm ve teslimiyettir. Uzun süredir, Türkiye ve Kürdistan'da "devrimci-barıçça" ortamından söz edenler, birden bire "yönetememe krizinden" ve "bir yılı bir aya sığan günler" olarak görüyorlarsa, belli ki, devrimci eylem yoluna giren kitleleri, başka türlü duruma olanacağı olmadığı için bu yola baş vuruyorlar. Diğer dönemlerde bir kenara fırlatılıp atılmış, bir takım "küçük adamlar", devrimci dönemlerde ve ayaklanma yıllarında ortaya çıkar, devrimi nasıl batıracaklarının hesabını yaparlar. Eğer şansları iyi giderse, devrim sayesinde en etkili yerlere kadar ulaşırlar. Bu "küçük adamlar"ın hiç bir zaman değişmeyen görevleri, devrimi rotasından çıkartmaktır. Her devrimci işçi, yoksul köylü ve emekçi

böylesi insanlara çok dikkat etmelidir. Elimizde bir gösterge yöntemi var: **Amaca ve pratiğe bakmak!**

Sınıflar çatışması içindedir, milyonlarca insan eylem içindedir, mücadele bütün sınıfları kendi iradesi dışında kesin bir çatışmaya doğru itiyor. Bir yıl, bir haftaya ve bazen bir güne sığıyor. Olaylar çok yoğun, gelişmeler çok hızlı. Yoğun-devrimci bir dönem yaşanıyor. Olayların yoğun, hızlı ve devrimci olmasından dolayı döneme ayak uyduramayan sağa kayıyor. Yakın zaman kadar, kapitalizmin teşhir edilmesi ve mücadele üzerine olumlu sözler söyleyen kimi yazar ve çevrelerin söylediği aynı şeyler artık "kabak tadı" veriyor. Emekçilerin gözünde yakın zamana kadar "sol" ve "devrimci" görünen bu çevreler, artık sağa kaymış durumda. Devrimci, pratik olarak ayak uyduramayan, devrimin sağına kayar. Devrimin diyalektiği böyle işliyor. Bu anlamda devrim mücadelesinin kesin saflaştırıcı özelliği vardır. Diğer dönemlerde, gerçek devrimci ile devrimci görevi birbirine karışır. Devrimci mücadele dönemi gelip çatığında bütün bulank sular durulur; duru sığır dibi açık seçik görülür. Mücadele görevlik edenleri bir kenara fırlatıp atar. Gerçek devrimciler çok açık olarak belli olur. İçinde yaşadığımız dönemin böylesi bir özelliği var. Bugüne kadar devrimciliği söylemlerden öteye geçmeyen her kişi ve örgüt, pratik olarak devrime ayak uyduramadığı için sağa kaymıştır. Devrimci duruma ayak uy-

Devrimci hareket, somut gelişmeleri, yani milyonlarca insanın toplumsal ve politik hareketini yakından izlemeli ve taktiklerini buna göre düzenlemelidir. Sınıflar, toplum ve milyonlar sürekli çatışma ve hareket içindeyken, devrimci örgütler de aynı biçimde hareket halinde olmalıdır.

duran, gereğini yerine getiren devrimci hareketler de zaman zaman bu tehlikeyle karşı karşıya gelirler. "Kutsanmış" devrimcilik yoktur. Devrimci hareket, somut gelişmeleri, yani milyonlarca insanın toplumsal ve politik hareketini yakından izlemeli ve taktiklerini buna göre düzenlemelidir. Sınıflar, toplum ve milyonlar sürekli çatışma ve hareket içindeyken, devrimci örgütler de aynı biçimde hareket halinde olmalıdır. Devrimci teori, hareket halindeki teoridir, hareketin teorisi-dir.

Devrimci durumdaki en iyi biçimde yararlanarak, kitleleri ayaklandırmak, iktidarı ele geçirmek için komünist öncünün, çabı, girişken ve pratik davranması gerekiyor. Gelişme, büyüme ve güçlenme politikası olmayan her toplum, hareket ve örgüt zamanla yıkılıp gider. Devrim dönemlerinde

Devrim se zafer, yüreklilik ve pratik demektir.

gelişme, güçlenme ve büyüme politikası olağanüstü özellik kazanır. Bunu anlamayan "darkafalılar" eski alışkanlıklarını tekrarlarlar ve bu yüzden mücadelenin gerisinde kahrılar. Komünist hareketin safalarında böyleleri halen var. Ne teoriyi kavramış ne de pratiği; olayların kendi seyri içinde sürüklenip gidiyor. Böylesi "Ohlomov"lar öncünün gelişimi önündeki asıl engellerdir. Eğer dışarıda kıyamet kopuyorsa, kitleler hükümet güçleriyle çatışma içindeyse, her taraftan kavga sesleri geliyorsa; bu durumda bile hiç bir şey yapmadan duruyorsa, gidip evinde oturuyorsa, kendisine görev verildikçe iş yapıyorsa, o kimse kesinlikle bir komünist partili olamaz. Böylesi, içinde yaşadığı dönemi hiç kavramamıştır. Komünist hareket böylesi çapsiz, hantal, darkafalı insanları kendi safından uzaklaştırmalıdır; ancak o zaman arınma olur, gelişme olur.

Örgütlenme ve mücadele yeteneği sonradan kazanıldığı halde, bunun için hiç bir çaba göstermeyen bu anlayışta insanların yanında, bir de yaşama büyük laflar etmekte geçen insanlar var. Bunlar bir araya gelindiğinde lafla her şeyi hallederler, ancak söylenenleri yaşama geçirmeye gelince, küçülür ve hemen bir esnaf kurnazlığıyla davranıp, "hesap-kitap" yapmaya başlarlar. Eğer girişecekleri eylem, kendileri için tehlike yaratıyorsa, kurnazlık yapıp, eylemin olmaması için olotlerinden geleni yaparlar. Böylesi, ister ki, tüm kahramanlıkları başkaları yapısın, kendileri de, başkalarının kahramanlıklarını oturup seyretsinler. Eğer istenilen gelişme olmuyorsa böylesinin büyük payı vardır. Söylediği her şey teoricde kalan, silik bir yaşamları olan "bir yere geldiğinde, kimse'nin farkında olmadığı; ayrıldığı zaman da, yokluğunu hiç hissettirmeyen" bu silik tipleri. Gonşarov "Ohlomov" adlı eserinde yaptığı bir tiplere ile çok başarılı olarak sergiliyor:

"Doğrusu ya ki, Tarantiyev'in gücü laflarında kalıyordu. Konuşurken, özellikle başkalarının işlerini kolayca hallederdi; fakat elini kolunu kimıldatmaya, harekete geçmeye yani teorisini uygulamaya, işi ele alıp yürütmeye gelince Tarantiyev başka bir adam oluveriyordu. İş karşısında küçülüyor, ansızın bir ağırlık, bir halsizlik duyuyor, ya başka bir işe girişiyor, onu da bir

türlü ele alamıyor ya da başaramıyor, başarmaya kalksa bütünü berbat ediyordu; bir çocuk oluveriyordu..."

Tarantiyev gibi insanlar bizde de halen varlığını sürdürüyor. Ne var ki, mücadele onları daha fazla sırtında taşımayacaktır. Devrime ayak uydurmayan, devrimciliği lafazanlık düzeyinde ele alanlar mücadelenin gerisinde kalırlar.

Milyonlarca emekçi kapitalist yaşam koşullarında çatışma içindedir, bu demektir ki, milyonlarca kitle düzene karşıdır. Bunun yanında on yıllardır verilen mücadele sonucu oluşan büyük bir devrimci potansiyel var. Bunu

***Eğer dışarıda
kıyamet kopuyorsa,
kitleler hükümet güçleriyle
çatışma içindeyse,
her taraftan kavga sesleri
geliyorsa;
eğer bu durumda bile
hiçbir şey yapmadan duruyorsa
gidip evinde oturuyorsa,
kendisine görev verildikçe
iş yapıyorsa o kimse
kesinlikle
bir komünist partili olamaz.
Böylesi, içinde yaşadığı
dönemi hiç kavramamıştır.
Komünist bareket böylesi
çapsiz, hantal, dar kafalı
insanları kendi safından
uzaklaştırmalıdır;
ancak o zaman
arınma olur, gelişme olur.***

çeşitli eylemlerde, protesto gösterilerinde, sokak çatışmalarında, barikat savaşlarında, kültür toplantılarında, ileri sinema şölenlerinde, yani toplumsal yaşamın bütün alanlarında gerüyoruz, anlıyoruz, biliyoruz. Özellikle son dönemlerde, devrimci kitle potansiyelinde büyük bir patlama oldu. Kulanlarda ise, derin bir bunalımın izleri var, onlar da devrimci bir çıkıştan etkilenmeye hazır konumdalar. Her şey hiç bu kadar ayaklanma ve devrim için uygun değildi. Eğer bu durumu değerlendiremezsek, bunun tek sorumlu-

su yine biz olsak. Dışımızdaki büyük devrimci potansiyeli değerlendirmiyoruz. Bütün bunları görüp yüksek sesle haykırıyoruz: **Yürekli davran, ileri atıl, ayaklanmayı ve devrimi örgütle! TKEP/LENİNİST, devrimci teorisi, devrimci taktikleri, Leninist parti örgütlenmesi ve devrimci tavırlarıyla, devrimci kitle potansiyelini en iyi biçimde değerlendirecek olan bir komünist partisidir. Bütün mesele, yüksek sesle haykardığımız görevi yerine getirmektir.** Büyük bir kitle gücünü harekete geçirebiliriz, bu olanaklıdır, bu bize bağlıdır. Bütün maddi ve toplumsal koşulların bir devrim için bu kadar uygun olduğu bir dönemde, ya pratik olarak, yareklice davranıp, mücadeleyi alıp, götürürüz; ya da, boşluk tamıyan devrim mücadelesi bizleri aşar geçer. Koşullar, kitleler devrimi pratik olarak örgütlememizi istiyor, tutsak yoldaşlarımız bunu söylüyor, tarih bunu söylüyor: **Devrim ve zafer, yüreklilik ve pratik demektir.** Politik sürecin ve mücadelemiz orta yerinde devrim mücadelesi yer alıyor. Burjuvazi, gündemi değiştirmek ve etkilenmek için sumi olaylar yaratıyor. Yine de devrimin yükselişini önleyemiyor. Kesen bir devrimci öngörü ve devrimci onesezi ile söyleyebiliriz ki, politik süreç yalnızca devrimci yände işleyecektir, esas olan devrimdir. Devrimci öz geliyor, büyüyor, güçleniyor; bu devrimci öz, kapitalist toplum biçimini parçalayacaktır. Yeter ki, bütün devrim ve yıkım güçlerini kapitalizmin ve faşizmin üstüne yönelteyim.

Milyonlarca kidenin artan istemlerinin, yıllardır süren ve yoğunlaşan sert çatışmanın, devrimci mücadelenin, cezaevi direnişlerinin, toplumun huzursuzluğunun, fiziki ve toplumsal yıkımın arkasında, kapitalist toplumun açılma istemi, politik devlet aygıtlarını parçalama istemi yatmaktadır. On milyonlarca emekçi halk kitlelerinin istemleri ve özemleri kurulu kapitalist düzenle çelişki ve çatışma halinde. Halk kitlelerinin istemlerinin, özemlerinin yerine gelmesi ve yaşam biçiminin köklü olarak değişmesi için kapitalizmin ve faşizmin yıkılması gerekiyor ve yıkılacaktır. Bütün koşulları doğmuş olan devrimin zafere ulaşması gerekiyor ve ulaşacaktır.

Uğur GÜNDÜZ

ESKİ OPÖRTÖNİZM

YENİ KAÜTSKİZM

Pratik ayrıntıdır. Sınıf savaşının yoğun yağı ve keskin pratiğı tüm toplum üzerinde ayrıntıca, saflarıncı bir etki yapıyor. Toplumu oluşturan yapılar, esas olarak, üretim araçları karşısındaki konumlarına göre, giderek daha fazla, savaşın tarafları haline geliyorlar, cepheleşiyorlar.

Keskinleşen bu savaşın yalıtıcı pratiğı içinde işçi ve emekçi yapıları önderlik iddiasıyla yer alan sosyal gruplar, söz konusu pratiğın ayrıntılaşmasını nasiplerini almazlık edemezler. Onlar da, esas olarak, dayandıkları gerçek çıkarlarını savundukları toplumsal sınıf ve katmanların üretim araçları karşısındaki konumlarına ve bu temelden kaynaklı ideolojik formasyonlarına göre mevzileniyorlar.

Fakat toplumdaki bu safların birleşme birleşimini ve üretim araçlarının mülkiyeti karşısındaki konumlarının tek etken olduğunu ve toplumun kesinlikle, üretim araçlarının mülkiyetinden yoksun olmaları ile üretim araçlarının mülkiyetine sahip olanlar arasında ayrıştığı ve ayrışacağı ileri sürmek doğru değildir. Toplum, süreç içinde ve devrimin ilerleyişinin hızına bağlı olarak ayrışırken, bu ayrışmada üretim araçlarının mülkiyeti karşısındaki konum temel faktör olmakla birlikte, kesin bu etkene ters yönde etki eden, din, ahlak, gelenek vb. ideolojik yapılar da toplumun devrim ve karşı-devrim gücünü belirginde ayrışmasında rol oynarlar. Bu nedenle, devrim ilerledikçe, toplum esas olarak sınırlı sınıflar ve emekçi yapılar biçiminde karşı-devrim ve devrim gücünü taşıyan ayrışık, sınırlı etki eden ideolojik yapılar, karşı-devrim saflarında, pek çok emekçinin bulunmasının nedeni değil.

İster dış savaşlar olsun, ister insanlık tarihinin tanıdığı en acımasız savaş olan iç savaş olsun, toplumların yaşamında bir kırılma dönemini ifade eden bütün büyük dönüşümler toplumsal sınıfları ve ara tabakaları ait oldukları yere oturtur. Burjuvazi ile proletarya arasında yer alan orta tabakalar ve onların politik temsilcileri, parti ve örgütleri de bu safların dışında kalmazlar ve bu iki temel sınıflar birinin saflarında yerlerini alırlar. Bu safların yeni iyi örneklerinden biri, II. Enternasyonal'de yığılımazın bağında yaşanan süreçtir. I. Enternasyonal dünya yağın

savaşına ortaya çıkmasıyla birlikte, sosyalist hareket, dönemin temel politik sorunu olan savaşa karşı tutumunu üç ayrı şekilde belirleyerek, üç ayrı mevzide siperlenmişti:

- Sosyal-şovener

- Sosyal-şovenerler enternasyonalistler arasında becalayanlar (Kautsky'ler ya da merkeziler)

- Enternasyonalistler

Türkiye ve Küney Kürdistan'da günümüzde gerçekleşmekte olan anlaşmayı anlamamıza ışık tutacak nitelikte olan nedeneyle şimdi bu üç grubu ayrı ayrı ele alalım...

Sosyal-şovenerler, dönemin sosyalist partilerinin genel olarak yönlü kaptolarına ve ilerlerinin de genel olarak çoğunluğunu kapsıyorlar.

"Biz, sosyal-şovenerizden, güncel emperyalist savaşta yarı savunması fikrinin kabul edilmesini, bu savaşta sosyalistlerin 'kendileri burjuvazisi ve hükümetleri de bağlamamızın doğrulanmasını, 'kendileri burjuvazilere karşı proleter devrimci eylemlerin üstlenmesini ve desteklenmesini yolumuzun bir sonucu olarak, sosyal-şovenerizmin sosyal-ideolojik ve sosyal öznel içeriğinin, oportünizm ilkelileriyle tamamen uyduğu açık bir şeydir. Bir tek ve aynı eğilimdir bu, 1914-1915 savaşını çevresine yerleştirilen oportünizm, sosyal-şovenerizmi doğurur. Oportünizmle önemli olan, sınıfların işbirliği fikridir. Savaş, bu fikrin anlaşılacağı etken ve uyandırılmasına tam bir olgularla etken ve uyandırıcı olarak ekleyerek, özel tehdit ve zorlamalar aracılığıyla, dağılmış ve bölünmüş yağın burjuvazi ile işbirliği yapmak zorunda bırakarak, bu fikri mantıklı sonuca götürüyor. Bu, oportünizm yanlıları çevresini doğal olarak genişletiyor ve dünyanın bir çok noktasında bu kampa geçişini çok iyi açıklıyor." (7)

Savaş ortamı oportünizmi olguslaştırıyor ve dönemin sosyalist partileri içerisinde artık o güne değin olduğu gibi varlığını sürdüremeyen oportünizm oportünizmi, sosyal-şovenerizm olarak karşımıza çıkıyor. Lenin, oportünizmde sosyal-şovenerizmi bir tek ve aynı eğilim olarak ortaya koyarken, bu aynı eğilimle temellendiriyor:

"Oportünizmin içeriğinde sosyal-şovenerizmin sosyal içeriği vardır. Sınıf işbirliği, proletarya diktonomizinden, devrimci eylemlerden vazgeçme, burjuvazi yanlılığına geçişine kaba-

lı, proletaryaya güvenlilik, burjuvaziye güven, (8)

O halde, sosyal-şovenerizmin kaynağını görmek istediğimiz yerde, oportünizmin kaynağını aramamız gerekecektir. İşçi sınıfı hareketi içinden doğan ve sınıf savaşının yerine sınıf işbirliğini geçirecek, proletaryanın devrimci sınıf siyasasını terk eden, ve olgunlaşmasının belli bir aşamasında kendi burjuvazisiyle açıkça işbirliğine girerek işçi sınıfı ve emekçi yapıların burjuvazi sınıf devrim eyleminin önüne dikilen oportünizm nereden beslenir?

"Oportünizmin bir nesnel sonucunu, tek tek bireylerin bir gruba, bir düşüncesizliği, bir ihaneti değil, ama bütün bir tarihsel dönemin toplumsal ortamına sayılmakta herkes birleşiyor. Bununla birlikte, herkes bu geçişin anısına üzerinde yeterince düşünmüyor. Oportünizm yanlılığı neyvesizdir." (9)

Sosyal-şovenerizmi kavramanıza ulaşmak sağlayacak anahtarları parçaları birer birer ortaya çıkarıyor. Geriye, yasalılıkta oportünizm arasındaki ilişkiyi netleştirme kalıyor. Yine Lenin'den dinleyelim:

"İşçi sınıfının yasal yağın örgütleri, II. Enternasyonal çağın sosyalist partilerinin belli de en önemli özelliğidir (...). devrimci eylemlere geçiş, yasal örgütlerin polis tarafından dağıtılması anlamına geldiği aşkır (...). Proletaryanın devrim hakkı, güncel polit yasalıklarının teh verdiği örgütlerden oluşan bir tabak mercimek karşılığında satıldı." (10)

Ve yine bir başka yerde:

"Küçük burjuvaziler Avrupa'daki yağın dan korkuyorlar, 'dinginlik ve güvenlik'lerini ortadan kaldırma iç savaşın korkuyorlar." (11)

Burjuvazi kadar söyleneler arasındaki mantıklı zinciri kurmaya çalışalım: Sınıf savaşının güncel 'harşıl' biçimlerde sürdüğü dönemlerde doğup gelişen yasalılık, gerek örgütlenme, gerek mücadele biçimi ve örgütleri ve gerekse de birzeit yasalılığın potansiyeline düşenlerin bir ayığı düzene basan yağın tarafları delayizle düzene koymayı; bunun mantıklı devrimi olarak da uzlaşmayı doğurur. Ve yasalılık topuğunda bu şekilde boy veren oportünizm, gelişiminin belli bir aşamasında, sınıf savaşımında, güncel 'harşıl' yöntemlerin modasının geçişi ve zora dayalı mücadele biçimi, araç ve örgütlerinin giderek temel belirleyici yöntem olarak kendini kabul ettiğünü süreçte yakıt daha bilinen bir ifadeyle, sınıf savaşımının iç savaş boyutuna ulaştığı süreçte –ki iç savaş her şeyden önce düzenlilik demektir– Avrupa düzeninin bozulmasıyla birlikte iyice düzene sarkılır. Oyle ki, çatışmalar, patlamalar ve ayaklanmaların yaygınlığı ve sertliği arttıkça, en etkili muhafazakârlardan daha muhafazakâr olurlar. Düzenin efendilerinin ağ-

zincin düymeye alışık olduğumuz 'iç savaş', 'istikrarın sağlanması', 'ağdriyi' vb. sözler, artık, bu en uygun halini almış oportünistlerimizimiz dudaklarından dökülmeye başladılar.

1. Emperyalist paylaşım savaşının çıkışını doğurduğuna ulaştığı II. Enternasyonal oportünizmi, sosyal-şovenizm halini almıştı. Ve sosyal-şovenizm, emperyalist çarpışımın sürdüğü süreçte, esas olarak, "arayurt savunması" sloganıyla ortaya çıkmıştı. "Anayurt savunması" sloganıyla ifade edilen sosyal-şoven politikaların anlamı açıktır: Savaş ortamından bir devrim için yararlanma doğrultusunda mücadele vermek yerine, zor duruma düşen kendi burjuvalarına yardımcı olmak... Bu oportünist politikaların varlığı siyasal sonuç, daha önce de ifade ettiğimiz gibi, sınıf savaşımının yerine sınıf işbirliğini koymadır, ve bizi burada asıl ilgilendiren de budur.

Sorunun özü şöyledir: Sınıf savaşımının iç savaş halini aldığı ve savaşımın sermet koşullarında, hıce, sömürücüleri tarihin çöplüğüne gönderme fırsatını yaratmaya başladığı ortamda, bu koşullardan burjuva devlet aygıtını dağıtmak ve bu suretle, sınıf toplumuna gitmenin önündeki ilk ve en temel engeli kırmak için ne yararlanacağız, yoksa, işçi sınıfına karşı küstahça bir güvenlilik, burjuvaziye karşı ahmakça bir güven tesellinde kolece boyun eğmiş ve ikisidir arasında sümekte olan savaşa karşı rezilce bir korkaklıkla toplumsal devrime yön mü çececeğiz... İkisinden biri; ya sınıf savaşımı, ya sınıf işbirliği!

Bu iki yolun dışında üçüncü bir yol yok. Fakat buna rağmen, bu iki yolun arasındaki kaygan araziye kalmış "yolsuzlar" var. Böylece, sosyalist literatürde "merkezçilik" ya da "kautskizm" diye bilinen siyasal çığının konusuna işaret etmiş bulunuyoruz. Artık, kautskizm ünöründe daha etraflı durabiliriz.

Merkezçilik ya da kautskizm, II. Enternasyonalın manevi otovitesi durumunda olan Karl Kautsky'nin etrafında şekillenmiş bir eğilim olarak ortaya çıkıyor. Kautskist propaganda, pratikte, çok geniş yığınları etkilemeye de, bu "orta yol"cu politikalar sosyalist hareket içinde etkili olabiliyor. Söz konusu etki ise, sosyalistleri sosyal-şoven propagandaya açık hale getirmek, onların etki alanına itmek şeklinde somutlaşır.

Sosyal-şovenlerin burjuvaziyiyle uzlaşımının daha açık ve kalba biçiminin aksine, kautskizmde bu iş daha üstü örtülü ve incelemiş olarak yapılır. Kautskicilerin konumunun daha net olarak görülebilmesi için, temel teorik sorunlardan biri olan burjuva devlet aygıtına yaklaşım sorununda sosyal-şovenlerin, kautskicilerin ve marksist-leninistlerin tavırlarına inceleyelim:

Birinciler, yani sosyal-şovenler, işçi devletini bir sınıf egemenliği örgütü olduğunu reddetme noktasına değin vardırırlar. Oportünizmlerindeki ulgınlığımıza paralel olarak, devleti, sınıfı, sınıflar üstü bir kurum olarak ele alır ve devletin misyonu olarak da, sömürülenlerin sömürülenleri hasını altında tutma aygıtı misyonuna gönderir irak tutup, onun yerine, sınıflararası uzlaşma aygıtı olduğu şeklindeki burjuva tezi yerleştirmeye çalışırlar. Burjuvazi, geçmekteki tüm sömürülen sınıflardan farklı olarak, devletin bir sınıf egemenliği aygıtı olduğunu (başta genel oy hakkı olmak üzere çeşitli yollarla) gizlemek zorunda kalmış, bu yandılamayı yarıtmak için çok yoğun bir uğraş vermiştir, vermektedir de. İşte bu aynı uğraş, sosyal-şovenlerin de uğraş alanıdır.

İkinciler, yani marksist-leninistlerle sosyal-şovenler arasında bocalayanlar ise incedilmiş oportünizmleri gereği, soruna daha hassas yaklaşırlar. Şöyle ki: işçi ve emekçi yığınlar aşısından yukarı olarak bütüncüden gereği, yani devletin bir sınıf egemenliği örgütü olduğunu; buradan hareketle de, işçi sınıfının bu egemenlik aygıtına sahip olması gerektiğini zinde kabul ederler. Ancak, bunu kabul ederken bir çeyi göz ardı eder ve unuturmaya çalışırlar. Unutturmaya çalıştıkları bu çey, Marx'ın 1848 devrimlerinden çıkarıldığı Paris Komünü deneyimi ile perçinlediği, marksizmin en özel sonuçlarından biridir.

"Paris Komünü, aslında bir işçi, işçi sınıfının hazır devlet mekanizmasını ele geçirecek özü kendü amaçları için kullanmakla yetinmeyeceğini" kanıtlanmıştır."¹⁰

Aynı zamanda, Marx ve Engels'in Komünist Manifesto'ya yaptıkları en özel ek olan bu belge, sömürülenlerin sömürücüleri alt etmek için yapacağı devrimin temel sorununa açıklik kazandırdı: Burjuva devlet aygıtı dağıtılıp ahılmalı ve onun yerine, sözcüğün gerçek anlamında devlet olmayan proletaryaya diktatörlüğü kurulmalıdır.

İşte bu sorun, teorik bir sorun olmaktan çıkıp, sınıf savaşımının iç savaş boyutuna ulaştıysayla pratik bir görev haline geldiğinde kautskizm (ya da daha genel bir ifadeyle incedilmiş oportünizm), konuldu, eskisinden daha açık olarak belli olmaya başladı. İşçi sınıfının politik iktidara sahip olması gerektiğini kabul eden oportünistler, burjuva devlet aygıtını dağıtılmayan görevini gözlerden saklayarak, devrimi ve proletaryaya diktatörlüğünü bilmez bir taribe ertelemiş olurlar. Engels, "dürüst oportünistler" için, "işçi sınıfı için en tehlikeli okullardır" demiştir.

Üçüncüler, yani marksist-leninistler ise, meşrutü kraliçtan parlamenter cumhuriyete değin her çeşit burjuva devlet aygıtının son tahlilde, burjuvazinin işçi sınıfı ve emekçi yığınlar üzerindeki diktatörlüğü olduğunu

bilir ve bu aslak ırsı, bu haskı aygıtını dağıtma işini, yapıcıları toplumsal devrimin odağına koyarlar. Burjuva devlet makinesinin yükünüleri üzerine kurulacak olan proletaryaya diktatörlüğünü ise, proletaryaya tarafından zor yolla kurulan ve kendini zor yolla sürdüren, yasalara değil, halkın aşğıdan gelen dilyatye baskısına dayanan iktidar olarak tanımlarlar.

Bu özel sorunda ortaya konan görüşler, yukarıda görüleceği gibi, üç ayrı görüşür. Ancak, bu üç ayrı görüşten her biri, son tahlilde devrime yahut karp-devrime hizmet ederler. Son tahlilde üçüncü bir kamp yoktur. Sosyal-şovenizm, burjuvaziyiyle bir uzlaşma anlamına geldiği ölçüde karp-devrimin yedeğidir, onun proleter sınıflarındaki ajan gücüdür. Sosyal-şovenizmin işçi ve emekçi sınıflardan sökülüp atılması, devrimin acil pratik görevlerindenidir. Kautskizm, -doğrudan burjuvazi ile uzlaşımın kabul edilmiş burjuvaziyiyle uzlaşım sosyal-şovenizmle bir uzlaşmayı ifade eder ve sosyal-şovenizme boyun eğdiği ölçüde, işçi sınıfı ve emekçi yığınların devrimci yürüyüşünün, gerçek kuruluğuna önünde engeldir. Marksist-Leninistler, sosyal-şovenizmle her türlü uzlaşmayı, hususiyetlere verilecek her türlü taviz kesin bir biçimde mahkûm ederler.

Yukarıda ifade etmeye çalıştığımız türden bir kamplaşma, Türkiye ve Kırdistan'da savaşın kızışmasına paralel olarak gün geçtikçe daha belirgin hale gelmektedir. Konuştuğumuz Emperyalist paylaşım savaşımını sol hareketinde olduğu denli kahin çizgilerle ortaya çıkması olmasında da, belli eğilimlerin ortaya çıkması olmasında ve farklı siyasal örgütlerin bu eğilimlerden herhangi birinin gerçeğini yerleştirenlmesinden söz etmek için erken değildir. Bugünkü görüşümüz şöyledir:

1) Birinci grupta, yasal partilerde kümeleşmiş olanları ele almak gerekiyor. TKP, TIP ve TSİP gibi eski solentardan geriye kalanların yanı sıra ve özellikle son yuganan devrimci ortamın ve iç savaşın ulgınlığıyla oportünizm, bu kampa alıştırıyor. '80 öncesinde illegal temallerde örgütlenen ve düzene karşı mülhan mücadele yürüten bu sönmemişler, 12 Eylül döneminin ağır baskı koşulları altında törpülenmiş, sivrı ve keskin ne kadar kışeleri varsa kaybetmiş, ortaya, yusuvarlak bir öç çıkmıştır. 12 Eylül'ün karantingında devrimciliğin bir "çocukluk hastalığı" olduğunu ve kapitalizm altında yaşayabilecek "güzelikler" olduğunu öğrenen(!) bu sönme eskileri, kendilerine, eskisinden çok farklı yeni yollar ve bu yeni yollara uygun düşen yeni yöntemler belirlediler. Esasında farklı çizgilerden geliyolarlardı. Ama her biri kendi içinde, ve aşğı-yukarı aynı süreçte anti-leninizmi büyüttü. Bu ortak paydadın ha-

rekette leninizmin en temel öğretilerinden olan devrim ve parti öğretileri tahrif edildi, bu öğretilere karşı savaş açıldı. Sosyalist sistemde ortaya çıkan olumsuzluklar, tüm bu solcu eskilerin ve dönelerin daha cüretkâr davranmasına zemin hazırladı. Farklı kulvarlardan, aynı hep bir ağzdan sosyalizm sorgulandı ve gelişimin belli bir aşamasında, beklenen oldu, kulvarlar birleşti, yaşam, ayrıları ayrılatırken, aynıları aynılaştırdı, birleştirdi.

Her yenilgiden, genel olarak iki tıf çıkse de devreri çıkarmak mümkündür; bu çıkselerden birincisi "bir daha ki seferde nasıl yapmalıyız" biçiminde ortaya çıkmıştır. 12 Eylül'den çıkarılan dersleri de bu şekilde kategorize etmeye hakkımız var. Ve günün de söylemek gerekir ki, daha sonra, yasal parti düşüşünde burjuvaziyel olan randevu için hareket edenler, bu ikinci mantıkla, yani "bir daha nasıl" diyerek yola çıkanlardır. II. Enternasyonal oportünizmiyle, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da '80 sonrasında ortaya çıkan oportünizm arasında, ortaya çıkış biçimi açısından bir farklılık var: II. Enternasyonal oportünizmi, yaklaşık 30 yıllık yasallık zemininden beslenmişti; bizde ise, '80 sonrasında yasallığa elverişli olmayan ortam buna müsaade etmedi; oportünizm, bizde, pişmanlıktan yasallığa giden yol olarak karşımıza çıktı. Bunun önemi şurada ki, oportünizm, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da kendi örneği ayları bir biçimde; illegal parti ve örgütlerin bünyesinde doğup gelişti ve bunun sonucu olarak da gerçek yitici olan ulusalizm, sınıf iğirlikçi (özünü işçi sınıfı ve emekçi) yığınlarından uzun süre gizliyebildi. Illegal örgüt yapısı içinde büyüyüp gelişen oportünizm için bir maske görevi gördü ve bu ölü, aynı zamanda, oportünizmin marksist-leninistler tarafından teğdiri zehasıdır.

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da oportünizmin gelişimini, II. Enternasyonal dönemi oportünizminin gelişiminden ayıran bir diğer farklılık da şudur: II. Enternasyonal oportünizmin emperyalist savaş olgunlaştırmış, düzenle konetlenmeleri doğrultusunda itici güç olması. Bizdeki oportünizmi olgunlaştıran ölü ise devrimci durum ve iç savaştır. Dikkat edilecek olursa, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da ortamın devrimci karakter kazandığı dönem ile yasalca eğiliminin ortaya çıktığı dönem aynı dönemdir. Devrimci ortam gelişip yaygınlaştıkça, yasalca eğilimi de gelişip yaygınlaştı ve sınıf savaşının artık, açık ve kesin çatışmalar biçimini iç savaş biçimini ulusalıyla, yasalca eğilim olmaktan çıkıp açık ve kesin bir biçim alması, güçlüğü radikalizmi herbiri peşi sıra yasal partiler eziliminde kümelennmeye başlaştırdı. Peki, bizde, oportünizm, II. Entern-

nasyonal oportünizminden farklı bir itici gücün etkisinde (emperyalist savaş yerine iç savaş) olgunlaşması ne gibi sonuçlar doğurmuştur.

II. Enternasyonal partilerinde oportünizmin, emperyalist dünya savaşının itici gücüyle olgunlaşması, bu olgunlaşmada sosyal-çöven yasaın ön plana çıkmasının nedeni oldu. Emperyalist savaşa yönelik olarak belirlenen "amaçlı savunması" şeklindeki oportünist politika işçi ve emekçi yığınları "kendini" burjuvazileriyle birliğe itiyordu. Savaşın yarattığı ortamdaki "kendini" burjuvazileri devirecek bir devrim için faydalanması bu şekilde, emperyalist savaşa iç savaşla karşılık verme şeklinde belirlenmesi gereken işçi sınıfının çıkarları, farklı ülkelerin proleterlerinin birbirlerine kırılması yoluyla, burjuvazi-

Sınıf savaşının iç savaş halini aldığı ve savaşın somut koşullarının bize, sömürücüleri tarihin çöplüğüne gönderme fırsatını yaratmaya başladığı ortamda, bu koşullardan burjuva devlet aygıtını dağıtmak ve bu suretle, sınıfsız topluma gitmenin önündeki ilk ve en temel engeli yıkmak için ni yararlanacağız. Yoksa, işçi sınıfına karşı küstahça bir güvensizlik, burjuvaziye karşı almahça bir güven temelinde kölece boyun eğiş ve ikisinin arasında sürmekte olan savaşa karşı rezilce bir korkaklıkta toplumsal devrim yanını çizeceğiz... İkisinden biri, ya sınıf savaşını, ya sınıf işbirliği!

ni çıkarlarına peşkeş çekiliyordu. Oportünistlerin kendi burjuvazileriyle yaptıkları bu birlik, şimdi sosyalist olan bu partileri, önde görünür duruma getiriyordu. Gerçekten de, basitçe, oportünistlerin kendi burjuvazilerini yabancı toprakları fethetme, yağmalama, yabancı halkları kibetane geçirme, soyunma ve ezilen ulular hakkında boyunduruk altına alma biçimindeki çöven politikalarından başka bir çöven hizmet etmiyordu.

Bizde ise, oportünizm, devrimci durum ve iç savaşın itici gücüyle olgunlaştı ve bu itici güçler, sosyal reformist yönün ön plana

çıkması nedeni oldu. (Türkiye ve Kürdistan'da da oportünizmin olgunlaşmasının sosyal çöven yönü vardır ve için bu yönü, ulusal soruna yaklaşımlarda ortaya çıkan farklılıklarda infelenbilir). Söyle ki; Türkiye ve Kürdistan'da burjuva demokratik devrimin yapılması, burjuva demokrasisine dair birikmiş sorunların günümüze değin varlığını sürdürmesine yol açtı. Birikmiş bu sorunlar, reform istemleri için çok geniş bir zemin hazırlamıştır. Bu sorunların çeşitliliği, bolluğu ve kapsayıcılığı, reformizmin propaganda-ajitasyon malzemesini genişletmekte, etkinliğini sürdürmesine elverişli bir zemin yaratmaktadır. Reformizm, reform istemlerini devrimci isteminden öne koyma yoluyla, işçi ve emekçi yığınların devrimden yürütülmesini düzen sorunları içerisinde tutmak, tavassatmak biçiminde karşımıza çıkar. Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da da böyle olmuştur, ve bizatihi sınıf savaşının gelişimi, sol hareketi reformist ve devrimci olarak ayırtmıştır. Keskinleşen devrimci ortam, bu ayrışmayı da keskinleştirmiştir. Bir sözdür, sınıf savaşını öyle bir aşamaya ulaştırmıştır ki, artık, her türlü reform istemi, gelip, burjuva devlet aygıtının dağıtılması sorununa talim olmakta; faşist devlet mekanizmasını yerli yerinde durduğu müddetçe hiç bir ciddi reform gerçekleştirilememektedir. Öte yandan, biliyoruz ki, oportünizm de kendisini, en net biçiminde burjuva devlet aygıtının dağıtılması sorununda ifade eder. Burjuva devlet aygıtının dağıtılıp proleterya diktatörlüğünün kurulması fikri, marksistleri oportünistlerden ayıran temel öneer sahip bir mihnetik tandır. Burjuva devlet aygıtının dağıtılması eyleminden kaçınmakla kendini ele veren oportünizm, günümüz Türkiye ve Kürdistan'ında reformcular uğruna mücadele maskesi altında bu işi yapıyor. Devrimin pratik bir görev haline geldiği bugünkü iç savaş koşulları, oportünizmin reformizmi aynı çatı altında birleştirdi. Bu çatı, esas olarak, -burunla surlu olmamakla birlikte- yasal parti çatısıdır. Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da oportünizm, yasal parti çatısı altında, sosyal-reformizmi biçiminde olgunlaştı.

Sosyal-reformist politikaların asıl misyonu, zara dayalı devrimi ve proleterya diktatörlüğünü unutturmak. Faşizmin çözenini için demokrasi istemlerinin öne sürer ve yığınları sonu gelmez beklentilere sokarlar. Burjuvaziye karşı sonuna bir güven ve proleterya karşı sonuna bir güvensizlik, dün olduğu gibi bugün de siyasilerin örsel iğirliğidir. Düzendeki ümidini kesmiş veya bu süreçte girmiş yığınları tekrar düzenle bağlayabilmek, devrimci yürüyüşü işçi ve emekçi yığınların ufkunu kapitalist düşüncenin sınırlarıyla kısırlatabilmek için, başka yasal parti olmak üzere her türlü yasal, pasif ve döneme göre

geri mücadele araç ve yöntemlerini kullanırlar. Eylemsizlik değil (bu dönemde eylemsizlikle var olmak olanaklıdır) ama pasifizm, temel mücadele tarzları olagelmıştır. Zora dayalı devrim anlayışına denk düşen her türlü mücadele araç ve yöntemini peşinen ve giddetle reddederler. Ve yaşadığımız sürecin karakteri gereği, kim, neyi reddederse, ona cepheden saldırarak durumunda kalmaktadır. Yasalılar, illegal parti ve zora dayalı devrim anlayışına cepheden saldırarak ayakta kalmaya çalışıyorlar. Bu yüzden de ki, ayakta kaldıkları her an, düzene biraz daha fazla kenetleniyorlar. Türkiye ve Kurdistan'da yaşanan iç savaşın keskin ortamı, oportünizmi hızla olgunlaştırıyor, çürütüyor. Sosyal-reformizmi biçiminde olgunlaşmış bu burjuva çiban daha, fazla olgunlaşması beklenmemektedir, içi sınıfı safından tozlenmelidir.

2) Bu grubu oluşturanlar, zora dayanan devrim ve illegal parti anlayışını reddetmiş olmamakla birlikte, iç savaşın varlığını inkâr ederek, silahlı mücadeleyi dönemin temel mücadele biçimi olarak görmeyenlerdir. İç savaşın bugünkü düzeyinin ortaya çıkardığı bu ayrış, yaşadığımız bu süreçte, yani katliamların ortak paydası durumundadır.

Kautsky, "ciddi" görünümü büyük sözler yardımıyla burjuva devlet aygıtının dağıtılması sorunundan sıyrılmaya çalıştığı anda, Lenin, O'nu oportünizme ötürü varmakla suçlar, hem de, Kautsky'nin oportünizme karşı "süde korkunç bir savaş" açtığı noktada... Şöyle der Lenin;

"Onu (oportünizme, b.n) süde korkunç bir savaş apar, devrim düşüncesinin önemini belirtir. İnanca devrimden çıkan somut dersleri işçiler arasında yaymaktan korkulduğu zaman bu düşüncenin koyunu eder"¹⁷.

Hem burjuva iktidarı zora dayanan bir devrimle ortadan kaldıracağının iddia edecek ve buradan hareketle illegal temellerde örgütlenip mücadele yürütücüsünüz; hem de, sınıf savaşımı, burjuva iktidarının zora dayanan bir devrimle ortadan kaldırılmasına olanak sağlayan iç savaş boyutlarına ulaştığında, ortamın bu karakterini inkâr edecek; "devrimden çıkan somut dersleri (genel silahlanma, silahlı örgütler oluşturma vb.) işçiler arasında yaymaktan korkacaksınız. Ne yardan vazgeçebilirsiniz, ne de arden..."

Açık ki, zora dayanan devrim söylemini (yeni kautskizmde zora dayanan devrim anlayış düzeyinde değil, ancak söylem düzeyindedir) ve illegal partiyi terk ettikleri anda, devrimoyuncular, nesnel koşullar tarafından düzen dışına itilen içi ve emekçi yığınları etkileme yeteneklerini büsbütün yitirecekler, şu anda etkileyebildikleri kitlelerin özmseli hükmü tarafından da terk edileceklerdir. Bunu biliyorlar ve göze alamıyorlar. Öte yan-

dan, en az birincisi kadar açıktır ki, iç savaşın varlığına kabul ettikleri anda, bunun maniki sonucu olarak, iç savaşa uygun mücadele araç ve yöntemlerini yaratmak, öns almak ve eski döneme ait araç ve yöntemleri arka plana atmak durumunda kalmaktadırlar. Oysa bu, düzenle olan tüm köprüleri atmak anlamına gelir. Yeni kautskiciler bunu da biliyor ve bunu da göze alamıyorlar. Çünkü Engels'in dediği gibi; "dinglilik ve güvenlik"lerini ortadan kaldıran bir iç savaşın korkuyorlar.

Hal böyle olunca, elimizde şöyle bir şey kalıyor;

"Savaşın işçiler, kabul ediyor' harekâtımız işçiler namı olsa savaştıklarına ve savaşlarını küllendirmeye olanakını bulmaktan başka bir şey kalmadığına göre, burjuva da 'kabal eder' bu savaşımlı savaşı, ama yermek size yasak! Burjuvazinin devlet makinesini yıkayın, burjuva 'devlet örgütü' yerine, proleter 'devlet örgütü' kurmayın"¹⁸.

"Bize hakaretli yapıyor" diyecekler, bu satırların mutahapları... "Biz, devrimden olan korkumuzdan dolayı değil, ama, gerçekten öyle inandığımız için; ortamın, bir iç savaş için henüz yeterince olgunlaşmadığına düşündüğümüz için iç savaşı teşviti yapmıyoruz" diyecekler. Cevabımız açıktır: Marksizmin iç savaşa bakışından hiçbir şey anlamaması olmak şeklindeki talihsizliğinin, işçilere yansımaya yasaklayan objektif konumunuzun değiştiğini söyleyemiyor. Üstelik, bu konumunuz, işçilerin zafere en yakın olduğu, açık bir bilmiş ve hazırlığı en çok ihtiyacı duyduğu bir zamana denk geliyor. Yine de, sizi bataklıkta götüren çığırızın doğruluğunda ısrar ediyorsanız, bu çığırızın doğruluğuna biri de inandırılmak için;

- Gazi gibi toplumsal patlamaya ve ayaklanmaların, yaşanan dönemin karakteriyle ve de birbiriyle herhangi bir bağının olmadığına; bu tür olayların, kuru gökte çakan şimşek misali tekil, rastlantısal ve abes olaylar olduğunu;

- İçki zemb ve emekçi yığınların giderek daha yuyup ve kararlı biçimde baş vurduğu zor araç ve yöntemlerinin, mevcut ortamla herhangi bir alakasının olmadığını;

- Faşist hareketin giderek daha yuyup ve pervasız biçimde uyguladığı karşı-devrimci terörün her türünün mevcut ortamla alakasızlığını;

- Sivil-faşist hareketin varlığı boyutları ve bunların açık saldırılarının mevcut ortamla alakasızlığını;

- Halk yığınlarının yoğun biçimde silahlanmasının ve silahlılaşmaya çalışmasının mevcut ortamla alakasızlığını;

- Devrimle, karşı-devrim arasındaki çatışmanın fabrikalarda ve sokak semtlerine, dağlardan okullara değil her anını yayılmış du-

rununla olmasının ve giderek daha da kapsayıcı bir hal almasının mevcut ortamla alakasızlığını;

- Ekonominin neredeyse tamamen militarizmin emrine verilmiş olması durumunun mevcut ortamla alakasızlığını vb. vb. kanıtların. Kamlayın ki, bir de sizin doğruluğunuz ve saflığınızın inancını.

Bu küçük sorunların üstesinden geldiğimizde, geriye, pek bir tutarlılığın katılmayacak (elbette zaman zaman kullanılmayı pek sevdiğiniziz "ayaklanma", "buriska", "yığınların düzenlen kopması", "silahlanma" vb. söylemleri de tutarlı olmak gereği terk etmenizi gerekecek) ve öncülüğün temel şartlarından biri olan tutarlılığa sahip olmanız olacaktır.

İçin aşk, tüm bu çelişkili durumların üstünde yükselediği zemin, "sosyal devrim mi, sosyal reform mu?" sorusuna tutarlı cevap verilemezdir. Marksist tutum, bu ikisini karşı karşıya koymak olamayacağı gibi, bu iki farklı olguyu ayırtlaştırmak, eşdeğer hale getirmek de olamaz. Reformizmi genellikle bu ikincisini yapıyor; devrimi, reformların basit bir toplama derokasına indirger ve böylece ortadan kaldırır. Peki, devrimciler soruna nasıl yaklaşılır? Lenin'den dinleyelim;

"Reform, devrimi elbette ortadan kaldırmaz. Ama, bugünkü harekette söz konusu soruna, bu değildir. Sorun, devrimcilerin reformcular önünde kendilerini değiştirmemeleri, barmamalarıdır; yani sosyalistler, kendi devrimci günceleri yerine reformcu günceleri koyamazlar"¹⁹.

Sorun, burada son derece açık konuşur ve soruna bu açıdan, yani reformcular önünde boyun eğmiş açıdan yaklaşıldığında kautskizm, kendini hemen ele verir. Çünkü kautskizm, kendisi düzenle açık ve doğrudan bir uyarıya ihtiyacı girmeksizine, düzenle açık ve doğrudan uyarılara boyun eğmiş biçiminde kendini ifade eder. (Kautsky'nin kendisi "amayurt savunması" sloganıyla sosyal-yönelere, "ne ilhak ne tarzımı" maskesi altında boyun eğmişti; yine bir başka yerde, proleterya diktatöresi konusunda Bernstein's boyun eğmişti).

O halde, biz de, sosyal-reformizmi alınan tavular üzerinden giderek, güncemiz Türkiye ve Kuzey Kurdistan'ındaki yeni kautskizmi tespit edelim. Sosyal-reformizmi, en açık halyle yasalıların temsil ettiğini söylediktik. Bu gerçek herkes tarafından kabul görüyor ve yeni kautskiciler dahil herkes, yasalıların oportünizm, reformizm, parlamentarizm, pasifizme eleştiriyor. Ama bu yetmez. Biz şunu söylüyoruz: Bugünkü koşullar altında, yasalılığın her türünden kesin bir biçimde ayrılmamız. Bu, her devrimci hareketin başta gelen görevlerinden biridir. Her kim ki, yasalılarla tam bir kopuşmaya, onların

her türden işçi sınıfı sularından tasiri etmeye çalışacağı yerde; onlarla, şu veya bu mazeretle ("en geniş" kesimleri korumak, "komünistlerin" birliği, reformizmi devrimci yönde etkilemek vs. vs.) birlik yapma yoluna gidince, kendini bu suların mubatabı haline getirmiş demektir. Lenin, sosyal devrimin gelişimini de tahlil ettiği yazısında, meseleyi şöyle koyar:

"1871-1914 döneminin görece "borçlu" niteliği, ilkin bir anlayış, sonra eğitim ve en sona işçi bürokrasisi ile küçük burjuva yoldaşları kapsayan grup ya da katman olarak, oportünizmi besledi. Bu öğeler, işçi hareketini ancak devrimci amaçlar ile devrimci taktiği süzgeci kabul ederek kendilerini bağlayabiliyordu. Yığınların güvenini, ancak işleri "borçlu" çalışmalarını, proleter devrimde bir hazretliklik başka bir şey olmadığına yemin bilerek ederek kazanabiliyorlar. Bu gün patlamaya gereken bir zamanda bu çelişki, ve patladı. Ateş azimli olan, Kautsky ile benzerlerinin yaptıkları gibi, bu irin, irin ile "birlik" adına yenden bedene sokmaya mı, yoksa eğer gerekiyorsa, işçi hareketi bedensiz tam hüseyimisine yardım etmek için, bu işlemin neden olacağı keskin, tana geçici arıza koruyan, bu bedeni bu irinden eiden geldiğince çabuk ve olabildiğince önemli bir biçimde kurtarmaya mı denemem gerektiğini bilerekler."¹⁰⁹

Biz, Leninistler olarak, başta en olgunlaşmış biçimi olan yasalılık olmak üzere, her türden reformizm ve oportünizmi işçi sınıfı sularından temizlemeye kararlıyız. Bu kararlardan yoksun olmaslar, yasalırlarla "birlik" eğilimini içinde barındırıyor. Ashada, bu, sadece bir sonuçtur. Bu gibi sonuçların altında yatan esasel öğe, yasalılığa karşı en keskin boyuneğil, mevent durum tahlilidir. Yasalılığın varlık koşulu iş savaşıdır. Ve yeni kautskici baylar, sizler de, iş savaşı inkâr ederek, yasalırlarla aynı topektan besleniyorsunuz. Devrimci durum ve iş savaşı inkâr edilir ve üstüne üstüne, usgari program da burjuva demokrasi ile sınırlanırılarsa, yasal parti" nitelikini ve gerekli hale gelir. Buna, TKEP'in BSK'ye me sürucinden gayet iyi öğrenmiş bulunuyoruz.

Sonuç olarak, yeni kautskizm, devrimci durum ve iş savaşı varlığını inkâr ederek, programına keyifli zora dayalı devrim kavramını boş bir söylem haline indiriyor. Yasalılıkla tam bir kopuşmaya gidince, silahlı mücadeleyle başa koymama ve buradan doğal sonucu olarak, işçi ve emekçi yığınları Demokratik Halk Devrimi için silah başına çağırarak yerine, kapitalist düzenin kendini yenileme aracı olmaktan başka bir şey olmayan sandık başına çağırarak gibi tavuz alırlar, hep bu inkârcılığa dayanıyor. Ve bu inkârcılık ise, iş savaşı ve devrimden duyulan korkudan besleniyor.

İşin asıl sorunu, ideolojiktir. İdeolojisi gereği burjuvaziyle uzlaşma potansiyeli taşıyan bu ortodokslar, iş savaşı heybetli ortamında var olma kaygısının getirdiği yükle, kurmaz renkli peçeler, maskeler kullanıyorlar. Ama, bizim teşhir çalışmalarımız olmasa bile, hizzat iş savaşı yakınlığı, yeni kautskizmin peşesini, maskesini kul edecek, gerçek yüzlerini açığa çıkaracaktır.

3) Bu gruba, zira dayalı devrim anlayışında olup, buna uygun biçimde, dönemin temel mücadele biçimi olarak silahlı mücadeleyi tespit edenler olmaktadır. Parklı emekçi sınıf ve tabakalara dayanan, çıkarlarını ifade eden, dolayısıyla farklı ideolojik çizgilerde olan bu siyasi akımlar, bu özel farklılıklarına rağmen, burjuvaziyle proletarya arasındaki savaşı bu süreçte ortak bir noktada birleştiriyorlar. Devrimcilik, Evet, burjuva devlet aygıtının dağıtılmasını dönemin temel devrimci görevi olarak önlerine koyan ve buna uygun tarzda örgütlenip, bu mücadelede zorunlu kıldığı yöntemleri ten haşa silahlı mücadeleyi kullanırlar, sınıf savaşıma bugünkü evresinde devrimci kalmayı başarabiliyorlar. Leninist parti, 1902 Ekim'inde yaptığı Kongre'inde, devrim güçlerinin birliğini, Demokratik Halk Devrimi'nin gerçekleştirilmesi için temel öseme sahip bir görev olarak önüne koymuştur. Sol devrimci kontında olan küçük burjuva devrimcileriyle analarında Çin Seddi olmadığı düşünceyle hareket eden Leninistler, devrimci, tek bir merkezli devrimci ösime etrafında safere ulaştırma işek ve perspektifiyle, devrim güçlerinin birliği konusunda komünist bir sorumluluk duygusuyla yaklaşmış ve büyük değer vermişlerdir. Şüphesiz bu sorumluluk, birik anlaşılmış istismar edici eğilimlere karşı sızarak devrimimizi de gerçekleştiriyor.

Küçük burjuva devrimci akımlar, ideolojilerinden kaynaklı çarpıklıklarla, dönem belirlemiş oldukları taktik politikaları sağa savrulabiliyorlar. Pek seyrek olmalarına rağmen, ancak bu savrulmalarla, küçük burjuva devrimciliğinin doğası gereği olduğunu biliyoruz. Fakat buna rağmen, oportünizmle buluşmayı ifade eden bu tür savrulmaları öksüz savaşıma karşı olan tavırlar, Ekim '91, Mart '94 seçimleri için belirlenen politikalar, 1 Mayıslar vb.) devrimimiz açısından tehlikeli buluyoruz. Bunun önüne geçmenin en etkili yolu da, hiç şüphesiz, leninistlerin kendi örgütsel güçlenmeleri olacaktır.

Küçük burjuvazinin, birbiriyle zıt iki öğeyi içinde barındıracağını söylemek gerekir. Bunsarıdan biri, kendini, olduğundan kat kat büyük görme, gösterme isteği; diğeri ise, kendi özgürlüğüne olan güvenlilikten ötürü, yasa başında hep başkalarını arama dü-

tusüdür. "Güç" kavramının ele alınışından kaynaklanan bu sakatlık, onu, ilkesiz bir biçimde "en geniş" kesimlerle korumak, birlik olma yollarını aramaya iter. Küçük burjuva devrimcilerinin oportünizm önünde boyun eğmesinde, devrimciliğini, reformizm önünde bozmaya, saskatlamaya götürebilen bir tehlikeydir bu. Proleter komünistlerin ilkesi ve kararsız mücadeleleri, bu tehlikenin önüne set çekmenin en etkili yoludur. Küçük burjuva devrimci güçler, Leninist ösürlük etrafında birleştirilmelidir. Bu tarzda oluşturulacak bir mücadele birliği, devrimin safesinin garantisini olacaktır.

Leninist Parti, günümüz Türkiye ve Kürey Kürdistan'ında burjuvazi ve onun işçi sınıfı içindeki uzantısı durumuna gelen sosyal-reformizmle tam, kesin ve kararsız uzlaşmazlığı temsil ediyor. Öyle ki, oportünizm ve her türden uzlaşma eğilimine karşı bu tavuz alıp, marksist-leninist eğilime; onun mücadelesine ilkelere dayanıyor. Yükselişimiz iş savaşı sürecinde sol hareketin devrimci ve reformist olarak ayrışmasını ve bu ayrışmanın her güçten gün daha da netleşmesini bir sorumluluk olarak görüyoruz. Eğyanın önüne uygun olan bu ayrışmanın ortaya çıkması ve kesin bir hal alması ne denli çabuk ve ne denli zorunlu gerçekleşirse, bu, işçi sınıfının başımız sınıf çıkarları açısından o denli avantajlı olacaktır. Devrimciler, reformizm, oportünizmden ayrılmaktan çekinmemeli, tam tersine, bu ayrışmanın, bu netleşmenin en çabuk ve en sansız şekilde gerçekleşmesi yönünde çaba göstermelidirler. Bunun pratik yolu, sosyal-reformizmle tüm kopuşları almak, onu işçi ve emekçi sularından temizlemek ve bununla birlikte, devrimci güçlerin ilkesi ve kalite birliğini sağlamak yolunda sızınat, katırlı adımlar atarak geçeri.

Taylan İŞİK

Kaynaklar:

- 1- Proleter Devrim ve Dönüş Kautsky, Sf. 166-167, Lenin
- 2- Proleter Devrim ve Dönüş Kautsky, Sf. 191, Lenin
- 3- Proleter Devrim ve Dönüş Kautsky, Sf. 172, Lenin
- 4- Proleter Devrim ve Dönüş Kautsky, Sf. 175-176, Lenin
- 5- Proleter Devrim ve Dönüş Kautsky, Sf. 180, Lenin
- 6- Komünist Manifesto, Sf. 8, Marx-Engels
- 7- Devlet ve İnkâr, Sf. 121, Lenin
- 8- Proleter Devrim ve Dönüş Kautsky, Sf. 47, Lenin
- 9- Sosyalizm ve Savaş, Sf. 95, Lenin
- 10- Proleter Devrim ve Dönüş Kautsky, Sf. 189-190, Lenin

DEVİRİM SÜRECİNDE LENİNİST POLİTİKANIN YERİ

Devrim süreci, öznenin nesneye, nesnenin özneye dönüştüğü karmaşık bir süreçtir. Devrim bilimi politik literatürün en karmaşık öğesi olarak anılmayı hak ediyor doğrusu. Toplumsal etkinliği ve bilgisi kavramların soyut evreni ötesine geçemeyen entelektüel küçük burjuva aydınları için şu yöndedir: "son olaylar ne kadar anlaşılabilir ve karışık" Ve olaylar derinleştikçe, karmaşıklaşık içinde hareketin gücü kendini daha fazla hissettirdikçe soyut evrenin kendi kafasına yığılacaklarını anlayamayan entelektüel budala burjuvazinin kocağında uluyor soluğu. Acıdır, ama bir o kadar da kaçınılmazdır bu "budalañın son".

O, -entelektüel küçük burjuva- Gazi hal-kınıs ayaklanmasında "Alevî-Sunni çatışması hazırlayanların provakasyonu"nu görür, Sivas katliamında şeriat isteyenlerin anti-laik isyanı'na görür ve en sonu, Sabancuların cezalandırılmasından MIT, MOSSAD bağlantıları çıkarmaya çalışarak, budalaların parantezlik ritüelleriyle bağlarıdır. Ama, yetersiz olduğu için değil, küçük burjuva fark-fahşlığını eşemediği için, devrimin derinleş-meni onu tam bir budalaya çevirir.

Öte yandan devrim sürecini kavramak devrimci proleterler için hiç de zor değil. Doğrudur; tarihin gördüğü en geniş ve en köklü bir alt üst oluşu temsil eden devrim, aynı düzen ve zamanda harekete geçen, farklı irade ve hedeflere sahip, onlarca, hat-ta yüzlerce farklı gücün hesaba katılması; ve bütün bu güçlerin gün be gün değişen, ba-zen sıyrılmalar ve duraksamalarla kendini gösteren politik konumlanmalarının gös-termesini gerektirir. Ama, bir başka açıdan, keskin bir diyalektik bilgi ve sezgi açısından devrim tek bir eumleyle açıklanabilecek den-li basittir: "Devrim denilen şey, işçinin yüreğ-iğinden başka nedir ki? (Devrimci Emek, Sa-yır: 34)

Burada güçlendirildiği gibi, karmaşa ve basit-

lik kendilerini bir arada ifade eder. Karmaşık olma görülebilir, kavrayışılabilir yetisi ve bilgisine sahip olmayanların, basit olanı anlamaları mümkün değildir. İşçinin yüreğ-iğinin saf ve bilgisine hiç bir anlam veremeyenle-rin, milyonlarca insana farklı farklı istemlerle donanmış ama birbirlerine yüzlerce bağ- ile bağlanmış karmaşık hareketini görmele-ri, yine aynı şekilde, mümkün değildir.

Şimdi devrimin okunmak değil, 'devrim-i yazmak' zamanıdır. Entelektüel budalalar, marksizmin hucu ve sözcüklerini tekrarlayıp, ilikaklı çocukları gibi, 'öğrendikleri kelime-leri bir cümle içinde kullanmak' alış-tırmalarına devam eder dururlar; bir, yaşamın leninistlere yüklediği önemli bir görevi bur-a da hatırlatalım. Bu görev, devrimin ve felse-fenin köprülerini yeniden kurmaktır. Sözüñ saltanatıyla, pratiğin kahrredici, yakıcı, dö-züştürücü gücünü birleştirmek, -üstelik devrimin öğünlerinde olduğumuz düşünül-ünce- çok gerekli bir uğraş mıdır? diye soru-labilir. Şimdi biz, iki yenden bu çabamın ge-rekli olduğunu düşünüyüz.

Birincisi, devrimin tüm yönleriyle kav-runması, özbe öze nesne arasındaki diyalek-tik ilişkinin açıklığı kavuşturulmasına bağlı-dir. Bir dönemce kadar PKK, teorit edilmiş, gerilla tarzı mücadelesiyle salt özel bir et-ken olarak değerlendiriliyordu. Şimdiyse, politik durumu tümüyle objektif bir değer-lelendirmeye tabi tutan her ciddi yapı, PKK'nın mücadelesinin bir Kürt Halk Hareketi düzeyinde büyüdüğünü kabul ederek, bu ol-guya nesnel bir gerçeklik olarak ele alıyor-lar. Yani nesnel etken, nesnel gerçeklik sevi-yesine ulaşmıştır. Başka bir örnek vermek gerekirse: Sibel Yalçın'ın bir polis, rezalan-dırmasıyla başlayan olayların nasıl bir poli-tik krize büyüdüğünü ve devrimin nesnelliği-ni bir ölçüde derinleştirdiğini hatırlatmalı-yız. Kuşkuyla devrim, derinleşip yaygınlaş-tıkça; bir yellerin, grupların özel iradeleri-

nin nesnel süreçlere şartları katkılarını çok da-bu açıklıkla göreceğiz. Hareketin genel ola-rak büyümesinde özel yapıların, siyasal et-kinliklerin yerini çözümlenmek, geleceğe güç-lü bir ışık tutmak demektir. Türkiye ve Kur-distan, mutlaka dersler çıkartılmasın gere-ken kahramanca ataklıklara sahne olmaş-tır. Bizler, bu kahramanları çıkartarak, salt olarak bir yolların iradelerine ve özverilerine bağlı olmadığımıza biliyoruz. Geçmişten öğren-mek için, sözüñ saltanatı olan felsefeye, pra-tiğin yakınlığına köprü kurulmalıdır. Genel-de yaşam bittikten sonra etkilerini kavra-yıp değerlendirilebileceğimiz bir çok gelişme, bu esyede bir öğlen kalavuruna dönüşerek-tir. Devrimi okumak yerine, devrimi yazma-nın esas espris buradadır zaten.

İkincisi; Ünlü marksist araştırmacı Hen-ri Lefebvre, 1915-16 yıllarında, yani devrim-ci bir durumun varlığının kabul edildiği ve fetanah güclerin yakın olduğu bir dönemde Lenin'in, vaktinin önemli bir bölümünü felsefeye ayırdığını not ediyor. Diyalektik ma-teryalizmin en derin incelenmesi sayılabilecek Felsefe Dersleri, işte bu devrim günle-rinde kaleme alıyor. Belirli ki, Lenin, bu-yük toplumsal çalkantıların ortasında olayla-rın bunaltıcı baskısından etkilenmeyen bir duru mantık tazelenmesi işine girişiyor. Diya-lektik yöntemin bütün yönlerini yeni baştan gündem geçiren Lenin için, 1917 Nisan ve Ekim ayları arasındaki olağanüstü taktik zenginlikle bezenmiş, devrimci yazan bir usta-lık, hiç de şüphesiz değil. Diyalektik düşün-me yeteneğini bir an bile kaybetmemeksin, siyasal etkinlik içinde bulunmanın olağanüs-tü sonuçlarının ve bu sonuçlara giden yolda Lenin'in direccini, sabrıñ görmek isteyen-ler için, Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi adı- derleme oldukça öğretici olacaktır.

Korkunun, emişenin, güvensizliğin ve alt üst oluşun hakim olduğu, sınıfların genel

Yaşamın biz leninistlere yüklediği önemli görev devrimin ve felsefenin köprülerini yeniden kurmak; sözüñ saltanatıyla, pratiğin kahrredici, yakıcı, dönüştürücü gücünü birleştirmektir.

hareketliliklerinde olduğu gibi, politik yaşamın tüm renklerinin birliktelikte değiştiği, bugün bir yanlısına ya da bir olumsuzluğa, yarın bir gerçeklik haline aldığı, karşı devrimin hem büyük bir başarı aygıtı, hem de ustalıkla bir kumartısı bile kışkırtacak bir aldatma mekanizmasını harekete geçirdiği bir iç savaşta... hareketin genel yönünü ve gerçek içeriğini tam, kesin ve açık bir biçimde anlamak zorunda olan bir leninistler için felsefe vazgeçilmez bir araçtır.

Bizler devrim için giriştiğimiz için mi devrim olur; yoksa, üretici güçlerin gelişmesinin belli bir aşamasında devrim tarihsel bir zorunluluk haline geldiği için mi? Özgürlük ve sosyalizm ülküsünün devrimci bir irade yaratmaya yeterli olduğunu savunanlar, devrimde özel yani belirleyici duruma getirenlerdir. Öte taraftan, devrimci bir sürecin baştan sona kendiliğinden bir hareketin sonucu olduğuna sevinenler, içi senfina tevakkülü aplanmaya çalışırlardır. Elbette, bu iki karşıt kutbu gri renkleri de var. Örneğin, devrimci etkinlik küçümseyenler, ya da mükemmelleştirilmiş sosyalizm projeleriyle milyonları ikna edeceğine savunanlar gibi. Yakından bakıldığında, devrimci etkinlik küçümseyenlerin tevakküle, mükemmel projelerin de iktidarın bir volötlarizme kadar dayandıkları görülür.

Soruyu felsefi açıdan tekrarladığımız da şu biçimde çıkar karşımıza: nesnellik ile öznel arasında ilişki nasıldır? Marksizim bu soruya bütünlemlik bir cevap vermiş bulunuyor. Nesnellik ile öznel arasında diyalektik bir bağ bulunur. Ve bu bağın evrenselidir. Dile gelen sonucu politik olarak ifade edersek; tüm devrim deneyimlerinde, hem zafır kazanmış olanlarda, hem de yenilgiyi tatmış olanlarda, nesnel durum ile politik türünün hareket tarzı arasındaki ilişkilerde,

Leninist politika, öznel yapının maddi gücüne ve teknik olanaklarına değil, ya da yığınların şu anda ne düşündüklerine de değil, ama içinde geleceğin dinamik nüvelerini ve çelişkilerini barındıran nesnellüğün kavranılabilir bilgisine dayanır.

genel olarak tümünde görülen ortak özellikler bulunur, bunlar devrimin genel yasalarıdır.

↳ Nesnellik son tahlilde belirleyici olmakla birlikte, öznel söz konusu nesnellüğün üzerinde etkiye bulunma gücü ve iradesine sahiptir. Politik dile söyleysek ekonomik ve siyasal kriz, bunların gelişmişlik aşaması son tahlilde yığınların devrimci hareketliliklerine kaynaklık eder. Söz konusu ekonomik ve politik kriz yaşanmış koruduğu sürece, yığınların hareketi de sürmektedir. Fakat bu durum karşısında, bireyler, siyasal grupların ve devletin tümüyle pasif oldukları sonucuna çıkarmak yanlıştır. Siyasal özne ve yapılar, yığın hareketinin kendi tarihsel sonucuna doğru ilerlemesi için hazırlanır ya da yönlendirici bir etkinlik içinde olurlar. Devrim dönemlerinde bu etkinliğin gücü ve yaygınlığı, evrim dönemlerinden çok daha fazladır.

↳ Özne ile nesne arasında sadece bağıntılık ilişki yoktur. Bu iki karşıtık, aynı zamanda birbirlerine dönüştürür. Devrim dönüştürücü, bir dönem sonra devrim gerçekliği haline alır. Gerçekleşen düşünce nesnel olur. Devrim düşüncesiyle hareket eden öznel etkenin, yani devrimci sınıfın, toplumsal dönüşümün bir nesnel haline gelmesidir. Aynı zamanda devrim süreci, nesnellikte ifade edilen toplumsal bilincin, kendi tarihini yazan öznel güce dönüşmesidir.

Öyleyse, devrimci bir süreçte, her türden devrimci iradenin, nesnel bir gerçeklik haline alınmasını beklemek hiç de yanlış değildir. Öznel etken, nesnellüğü dönüştürme deneyiminde, öncelikle kavrama uğraşına girer. Somut durumun tahlilidir sözüne ettiğimizdir. Fakat bu çaba, içinde bulunulan anın bir fotoğrafını çekmek demek değildir. Tersine, toplumun hareketini yarı tüm nesnel bağlaşımlarına bilgisine erişmektir. Bu, ama fotoğrafıktan öte bir şeydir. Hareketin, sürecin yönünü, hızını, etkilerini ve onu taşıyan dinamikleri kavramaktır. Somut durumun tahlili, kendi içinde, gelecekteki gerçekliğin nüvelerini taşıy. Toplumun belli bir iradenin öncülüğünde dönüştürme aracını politik, tüm gücünü, işte böylece bir somut durum tahlilinden alır. Leninistler, teorik kavrayışlarının gücüne, bu kavrayışın nesnel bağlaşımların bilgisine erişme yeteneğine güvenildiği oranda, yalnızlıktan çekinmez, korkmazlar. Bu sebeple leninist politika, öznel yapının maddi gücüne ve teknik olanaklarına değil, ya da yığınların şu anda ne düşün-

düklerine de değil, ama içinde geleceğin dinamik nüvelerini ve çelişkilerini barındıran nesnellüğün kavranılabilir bilgisine dayanırlıdır. Çünkü somut durum, bir kez daha tekrarlamak, geleceğin gerçekliğini içinde barındırır.

↳ İşte bu yüzden Leninist özne, tarihin gördüğü en etkin ögedir. Leninist diyalektik, somut olaylar zincirini ardarda tutarak, dinamiklerini çıkarır, geleceği önceden görür. Kendi bakışına kesin güvenle birlikte, bu bakışın gelecekteki zorunlulukları da kapsadığını bilir. Plehanov, daha henüz marksistken, şu güzel satırları yazabiliyordu.

"Burada her şey, benim eşlenimin zorunlu olaylar zincirinin zorunlu bir halkası olup olmadığını bağlıdır. Eğer eşleşse, o denli az duraksarım ve eşlenim de o denli kararlı olur."

Biraz ileride şunu ekliyor:

"Bir büyük adam, bir öncüdür. Çünkü herkesten daha çok ilerisini görür ve istediklerini herkesten daha güçlü ister... Bir kahramandır o. Ama eşinin akışını durdurabileceği ya da değiştirebileceği anlamında değil, eşleniminin bu kaçınılmaz ve irade dışı akışını bilingli ve ağır felsefeli olarak anlamında bir kahramandır."

(Plehanov, Tarihinin Birinci Kitabı)

Leninistler politik özne olarak güçlerini kavrayışlarından alır, derssek, gerçeğin temel yanını belirtmiş, ama yine de onu eksik bırakmış oluruz. Gerçeğin bilgisini, politik bir araç, bir sistem kavramına dönüştürmezse, bizim anlamada bir gerçeklik olmaya devam eder ve maddi güce dönüşmesi tamamen bir rastlantıya bağlı hale gelir. Tarih, milyonlarca iradenin sonuç alınmaya dek çatışmaları yoluyla ilerler. Engels'in de belirttiği gibi "...bu iradelerin her biri de, o bulunduğu bağla, bir yığın özel varlık koşulları katabilirdir tarafından yaratılmışlardır. Gerçeğin bilgisini ışığında yaratılacak olan kaynaklar, buluşlar, hesaplar, projeler, öğütler, tesisatlar, bir araya geldiğinde özel varlık koşullarımızın güçlendiren ne varsa bütün ihtiyaç duyduklarımızın, önceden hamlelanmasında ve arası geldiğinde zorunlu olaylar zincirinin halkasında en güçlü biçimde yerini almasında. Leninist parti, leninist politikanın vazgeçilmez aracıdır.

Yaşam, bütün pencerelerinden bize, zafırın kaçınılmazlığına gösteriyor.

Setenay BERDAN

DEVİRİMİN İVEDİ GÖREVİ:

DEVRİMCİ TUTSAKLARI

ÖZGÜRLÜĞE KAVUŞTURMAK

Vahşet ve dehşet; Türkiye Cumhuriyeti'nin durumunu ve tarihini en iyi anlatan sözcükler bunlardır. Kuruluşundan itibaren gerici burjuva diktatörlüğünün aracı ve uygulayıcısı olan devlet düzeni, bu gerici karakterini toplumun her alanında göstermiştir. Baskı altına aldığı emekçi sınıfların ve Kürt halkının muhalefet ve ayaklanmasıyla yüz yüze gelen burjuvazi, sınıfsal ve ulusal mücadeleyi ezmek için vahşetini ve dehşetini yaratmış dehşetli gündeme getirdi. Burjuva vahşeti ve dehşeti daha sonra ritreklî hale getirildi. Bunun en yalın biçimde görüldüğü alanlar cezaevleri olmuştur. Ordu, polisin yanında işkence ve cezaevleri kapitalist düzenin değişmez sürekli kurumları oldu.

Kapitalist düzen gelişiminin başlangıcında, kendi yıkılış çelişkilerini ve kararsızlığını kendi bağrında taşıdı. İlerici, sosyalist yazarlar, düşünce adamları, işçiler, yoksul köylüler ve Kürt halkı toplumsal ve devlet düzenine tavır aldılar. O'nu sürekli eleştiriye tabi tuttular. Çünkü kurulan ekonomik ve politik düzen emekçilerin ve halkların gelişimi ve ilerlemesiyle çelişme halindeydi. Eğer emekçi kitle-

ler, yazarlar, sanatçılar sürekli olarak baskılardan, haksızlıklardan, sömürden söz ediyor, sarf bunları söylediği için insanları zindanlara atılıyorsa, bu demektir ki, kapitalist düzen uzun süre devam edemez. Çünkü kitlelerin özbemlerinin gerçekleşeceği toplum, bundan farklı bir toplum olacaktır. Toplumun her tür hak arayışının, huzursuzluğunun, eyleminin, eleştirisinin ardında, ekonomik ve politik düzenin apışma, yıkılma düşünceleri yatmaktadır. Sürekli olarak bu eleştirilerle karşı karşıya kalan burjuvazi kendi egemenliğini hiç bir zaman güvende görmedi, kapitalist düzen her zaman "yıkılır" düşüncesi ve sistemlerle yüz yüze gelecekti. Bu korkuyla yapıp kalkan, her son bahar-

da "bu kış komünizm gelecek" diyerek gülerleri bitimle geçiren burjuvazi, dehşetle karşı çıkanlara devlet gücünü ve bu gücünü yaratmış dehşetini göstermesi gerekiyordu. Katliam, idam, işkence ve zindan burjuva dehşetinin temel araçları oldular.

Sermaye ve devlet, işkenceyi ve cezaevlerini, düzen müdahallerini, Kürt-yarışverişlerini ve devrimcileri sindirip, müceduleden vazgeçirmek için kullanmakla kalmadı; ekonomik ve devlet düzenine karşı çıkan ya da çıkacak olanları sindirmek, güldüğü yoldan geri çevirmek için de kullanmıştır. Devlet düzenine karşı çıkanlar, yasalarla tehdit edilmiştir. Çünkü bu komünist yasalar, işkence ve zin-

dan demektir. Burjuvazinin yasaları ve hukuku, halka karşı çevrilmiş birer silah olmuştur her zaman. Böylece, kendi egemenliğinden emin olmayan sermaye sınıfı, militarist gücüyle, yasalarla, mahkemeleriyle, işkence ve zindanlarıyla ayakta kalmaya çalışmıştır.

Devlet gücüne ve baskısına dayanarak yaratılan vahşet ve dehşet sonucu pek çok düzen karşıtı insan sindirilmiş, öldürülmüş ve geriye düşürülmüştür; bunların içinde çok sayıda sosyalist ve ilerici de vardır. Ne var ki, devletin tüm baskılarına, zulmüne rağmen mücadele her zaman var oldu. Demek ki, baskı ve zulüm istenilen sonucu ulaştıramamıştır. Her tür baskı ve zulmün ters so-

nuş verdiği deneylerle kanatlanmıştır. Hak arayan, ölenleri dile getiren kitlelerin bu hareketine karşı baskı ve zulümle yazıt ve ren burjuvazinin bu politikası karşısında, kitlelerin de, bu baskı ve zulüm makinesini yıkmaya bilinci gelişti. Zindanları delirtmeye binlerce devrimci tutsağı, işçi arkadaşın ve emekçi kitlelerin devrimci bilincini ve amaçlarını temsil ediyorlar. Devrimci tutsaklar proletar sosyalist bilincin ve kitle direnişinin en yüksek biçimini temsil ediyorlar. Bu yüzden devletin vahşeti ve dehşeti onları olumsuz yönde etkilemiyor. Yıllardır, devletin ordusu, polisi, MİT'i, gardiyanı, işkencecisi, teyzi vama tüm baskı araçlarıyla yaptığı saldırılara devrimci tutsakların yanına: GELİN SAVASALIM! olmuştur. Demek ki, bu burjuva dehşetli denen şey kimseyi korkutmuyor. Devrimci tutsaklar sandıkları, kolları ve yığıllıklarıyla bunu defalarca kanıtladılar. Ama, eli-kolu bağlanmış bile, yığıllığın ve dirungenliğin zirvesine oturan devrimci tutsakların mücedulesi karşısında burjuvazi her zaman dehşete kapılmıştır. Biz böyleyiz işte'.

Çökmekte olan her toplumsal sistem, ayakta kalmak için daha fazla politik zor'u

başvurur, ordusuyla, polisiyle, zindanları ve vahşetleriyle ovuştur. Ancak, her devrimde, bu baskı aletlerini yıkmak, ortadan kaldırmak ve onları tane tane halkın yanına göndermekle övünür. Bu amaçları mücedule eski toplumla, yeni doğmakta olan toplum karşı-devrimde, devrim sırasında en sert biçimi alır. Eski toplum gerici zor'u kullanırken ayakta kalabilir; yeni toplum ise devrimci zor ile doğabilir. Bunun için bu alandaki kapışma en sert ve

sansız kapışmadır. Ayaklanan kitlelerin ilk büyük eylemi zindanları saldırıp, tutsakları kurtarmaktır. Büyük Fransız Devrimi ve Büyük Ekim Devrimi'nin yaptığı da buydu. Tutsakları kurtarmak, özgürlüğe kavuşturmak devrimin en ivedi ve en önemli görevidir.

Bu ivedi devrimci görev, iktidarın ele geçirilmesiyle birlikte ele alınmalıdır. Çünkü bey türden özgürlük mücadelesinin odağında iktidar mücadelesi yatmaktadır. İktidar devrim yoluyla ele geçirilmeden halk kitleleri için her hangi bir özgürlükten söz edilemez. Temel özgürlükler devrimin konusudur, özgürlük devrimle gelecektir. Tutsakların özgürlüğe kavuşması, toplumun özgür-

ge kavuşmasından ayrı ele alınmaz. Tutsaklar özgürlüğüne kavuşturulmuş olsalar da, toplum sermayenin egemenliğinde okluğundan, elde edilen özgürlük gerçek bir özgürlük olmayacağı gibi fazla da sürmeyecektir. Mesela, toplumun sermayenin egemenliğinden kurtarmaktır. Toplum özgür olmadan bireyler özgür olamaz. O halde tutsakların özgürlük mücadelesi, toplumun sermayenin egemenliğinden kurtulma mücadelesinin kopmaz parçasıdır, birlikte ele alınmalıdır. Devrimci durum koşullarında, devrim döneminde kitlelerin en ufak istemi ictiden ele geçirme mücadelesine bağlı olarak ele alınmalıdır.

Devrimci hareketin tutsaklarla ilgili temel görüşleri, tutsakların kapsuz olarak serbest bırakılmadığı; "genel af" kesinlikle reddedilmesi gereken bir anlayıştır. Hiç bir onuru devrimci tutsak, burjuvaziden ve faşizmden "af" dilemez. Devrimci savaşçılar ne burjuvaziden, "af" ister, ne de burjuvaziyi affeder! Bir devrimcinin bir gün bile tutsaklanmama, göe altına alınması tarihi bir suçtur. Tekelci sormaya, devrimcilere karşı en ağır suçları işlemiştir. Devrimci hareket ve devrimin kendisi işlenen suçların ezmanı mutlaka verecektir. Bunun böyle olması kuldür, bugün devrimci hareket tarafından

ivedi olarak gündeme getirilmesi gereken şey, "zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük" mücadelesidir. TKEP/LENİNİST bu alandaki mücadelede bütün gücüyle yer alacaktır. İçki sınıfları, yekul köylüleri, devrimcileri, emekçileri ve bütün halkları devrimin bu en ivedi ve önemli hedefi için mücadele etmeye ve mücadele birliğine çağırıyoruz.

Burada sosyalist hareket içinde "adil" tutukluların durumuna ilgili tartışma üzerine görüşlerimizi belirtelim. Cezaevlerinde bulunan onbinlerce "adil" tutukluların durumu kapitalist düzenden kaynaklanıyor, bunun tek temeli kapitalist özel mülkiyet düzenidir. Adli tutuklular "kader" değil, "düzen kurbanlarıdır". Bu, ne kadar doğruysa, kapitalist düzene karşı devrim mücadelesi yürüten devrimci tutsakların durumu ve görünümünün "düzen kurbanlarıyla" ayrı olduğu da o kadar doğrudur. Adli tutukluların serbest olmaları ancak vardığımız mücadelenin dolaylı bir sonucu olabilir. "Devrimci Tutsaklara Özgürlük" hedefini geriye itecek ya da karşılığa geçecek, basitletcek her tür girişimden sakınmak gerekiyor. Bu konuda ilkeli olmalıyız. Adli tutukluların durumunun devamını istemek bizim istemimiz değil; ancak, onların istemleri de bizim yeri-

ne getireceğimiz şeyler değildir. Devrimle birlikte yapacağımız ilk önlemlerden biri devrimci düzen ve otoriteyi sağlamaktır. Bunun bozacak olan birşey vb.lerini etkisiz duruma getirmek zorunludur. Paris Komünü, Sovyetler bunu yaptı. Gerillalar da dağlarda dolayan birşey vb.lerine karşı en sert tavırları aldılar. Devrimcileri yüksek amaçlarını kitlelerin gözünden düşürecek her tür girişime karşı en sert tavrı göstermeliyiz.

Politik koşullar devrimci tutsakların özgürlüğüne kavuşturmak için uygundur. Bütün mesele bu konunun devrimin en ivedi ve önemli sorunu olarak görülmesidir. Bu mücadele, binlerce insan hareketi geçirecek, devrimin kesin bir ferme katacaktır; direniş ve ayaklanmanın en iyi örnekleri bu alanda ortaya çıkacaktır. O halde GÖREV BAŞINA!

**ZİNDANLAR YIKILSIN, TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!
YAŞASIN DEVRİMCI TUTSAKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ!
YAŞASIN DEVRİMCI TUTSAK AİLELERİNİN MÜCADELE BİRLİĞİ!
YAŞASIN DEVRİMCI GÜÇLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!**

Zafer AYDIN

DEVİRİMİN ATEŞİ CEZAEVLERİNİ SARIYOR

Derginin 39.uncu sayısında saldırıların artmasını nedenleri ve yedipması gereklerini konuluş. Ekak bırakıldığını düşündüğüm bir kaç nokta üzerinde cezaevleri konusunu işlemek için bu yazıyı yazmaya karar verdim.

Cezaevleri... saldırıları, direnişleri, ölünleri, zaferleriyle sen günderde heyzimize kazılan, aklımızdan silinmeyeceğimiz bir kelime... Burjuvazinin başlatmış olduğu "topyekün savaş" sınıfları içinden cezaevlerini çıkarılamaz mümkün değildir. Dışarıda nasıl pervasızca katliamları sürdürüyorsa aynı şekilde cezaevlerine saldırması beklenmeyecek bir şey değil. Artık saldırıların nedeni tutsakların "siyasi kimliklerini yok etme", "insanlık onurunu çiğnetme", kendi söylemleriyle "öğütme ve topluma kazandırma" mantığı değil. Tek bir mantık hakim o da savaş kazanmak. bunun için "toplumla"yı bile göze alır.

12 Eylül dönemindeki cezaevlerinin konusunuş, mücadele çizgisi daha farklıydı. Peki bu farklılığı yaratan ne? "Ne farklılığı, sonuçta cezaevleri cezaevdir, düşmanın elindedir, sen besleyecek değil ya, saldırı işte" gibi bir şeyler söylenebilir. Ama cevap bu kadar basit değil. Farklılığı yaratan koşullardır. 12 Eylül sürecinde, toplumsal muhalefet ezilmiştir. Direniş olduğu olan yer cezaevleriydi. Düşmanın bedeli tekti, götürek cezaevlerinden başka yer kalmamıştı. Onlar nasıl mücadeleden uzaklaştırıldık? Siyasi kimliklerini yok saymak için metotlar geliştirilmeliydi, mesela tek tip elbiseyi, askeri sayın verdirilmeyi, masaj söyletme... dayatılmayı, dayattı da. Devrimciler yapılabilecekleri tek şeyi yaptılar, direndiler, insanlık onurlarını ayaklar altına alınmasına izin veremezlerdi. Sonuç olarak cezaevlerindeki mücadele biçimi belirlenmiş; insanlık onuruna uygun koşullar yaratmak ve hiçbir koşulda teslim olmamak.

Peki günümüzde durum nasıl? Saldırıları için yaygınlaştırılıyor ve mücadele biçimleri neler? Toplumsal muhalefet kula büyüyor, devrim cephesi güçleniyor. Bu arada düşünün müyor değil, savaş hazırlıklarının

o da yapıyor. Silah alınması ve silahlı örgütlenmelerinin oluşturulmasına ve bunların silahlılaşmasına hız verdi. Bir yandan başlatmış oldukları "topyekün savaş" için hazırlıklarına devam ederken diğer yandan da saldırı ve katliamlarına yeni boyutlar ekliyor. Artık en ufak bir karşıt sese bile tahammülü kalmadı. İçki ve ucuzca eyemliklerinde kafalar kırılıyor, yaşlıya, kadın-erkek hiçbir ayırım yapmadan büyük bir hunçla saldırıyor, gövatesine alıyor, katli ediyor, gövatesine alma geçişi bile duymadan öldürüyor, öğrenci evlerini basıp hücre evi diyecek katli ediyor; eyemliklerde silahlar konuşuyor artık...

İç savaş günden güne daha yakıcı bir biçimde hissettiriyor kendini. Devlet başlatmış olduğu "topyekün savaş"ın bir alanı olarak görüyor cezaevlerini.

Kısacası bu olaylar toplumsal süreçten bağımsız değil, iç savaşın bir uzantısı... dolayısıyla da mücadele biçimi dışarıdan bağımsız ele alınamaz. Bunun tersi de doğrudur. Buna en güzel örnek Ümraniye'deki katliam ve hemen arkasından gerek cezaevlerinden gerek sokaklardan duyulan ses, yakılan isyan ateşleri... Cezaevleri direniş birden sokaklarda buldu kendini, isyan sokaklarda harlandı. Cezaevlerindeki mücadele kendi sorunlarının içine kapsolmuyor, iç savaş ateşini serdiği her yerle bütünleşiyor ve devam ederek bütünleşmeye. Yakılan ateş her yerde daha bir harlanarak yanmalı... dışarıda bir yapıtık kopuşu içerde de yansımaları bulmalıdır.

Bu ateş öyle güçlenecek ki, burjuvazinin otardığı koltağı tutuşuracak. Bunun kokusunu yaşıyor burjuvazi, tüm çabası da bir gün daha fazla oturmak. Ama nafik. Yapığı her şeyin hesabı soruluyor, sorulacak, hiç bir katliam ezilmez kalmayacak. Bir kez daha zafer kazandık, devrimin başımız dik, güçlü ve her gün artan adımıyla yürüyoruz. Devrimin ayak sesleri duyuluyor.

GÜLAY BERFİN

CEZAEVLERİNDEN... CEZAEVLERİNDEN...

11 OCAK 1996

Sağmalcılar Cezaevi'nde bulunan devrimci tutsaklar bir basın açıklaması yaparak, Ümraniye Cezaevi'nde katledilen Abdülmecit Sağlık, Rıza Boşboğ ve Orhan Özen ile gazeteci Metin Göktepe'nin devlet tarafından katledildiğini belirttiler. Açıklamada "Faşizm tarafından vahşet ve barbarlık döneminin anımsatılan bir biçimde katilleri parçalanarak katledildiler. Hesabını soracağız" denildi.

12 OCAK 1996

Bertram E. Tipi Cezaevi'nde tutuklu bulunan Keleş Duralık adı tutuklu 2 Aralık 1995'te mahkeme tarafından tahliye edilmesine rağmen serbest bırakılmıyor. Cezaevi yetkilileri Diyarbakır DGM'den Kadir Dada'nın tahliye olduğuna dair onay gelmediğini gerekçe göstererek serbest bırakılmadığını belirttiler.

14 OCAK 1996

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ndeki adli bir hükümlünün ölümü ile sonuçlanan olayların siyasi tutsaklara yapılan bir saldırı olduğunu düşünen Bursa Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklar basından açıklamaya çıkarak slogan attılar. Yürüttüğü 20 dakikalık süren eylem olayların siyasi tutsaklara yapılan bir saldırı olduğunu anlaşılmaması üzerine tutsakların koğuşlarına girmesiyle sonuçlandı.

14 OCAK 1996

Yozgat Cezaevi'nde devrimci tutsakların kaldığı koğuşlara asker ve gardiyanlar tarafından basılan yapıldığı bildirildi. Ekr akıldırta yapılan saldırılar, cezaevinde tinsel olduğu iddiasıyla yapılan baskınlar koğuşlarda tutsaklara ait eşyaların dağıtıldığı ve tahrip edildiği belirtilerek, Yozgat Cezaevi'nde yaşamaları için her türlü olumsuzluğun sorumlusunun cezaevi müdürlüğü olduğu bildirildi.

15 OCAK 1996

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde devrimci tutsaklar bir basın açıklaması yaparak, Ümraniye Cezaevi'nde katledilen tutsakların ve gözaltında kaybedilen gazeteci Metin Göktepe'nin hesabının sorulacağını belirttiler. Tutsaklar tarafından yapılan açıklamada, "Faşizm tarafından haincece katledildiler. Öldüklerimizi anımsadık, onurumuz oldu. Hesabını soracağız" denildi.

15 OCAK 1996

Ceniközü E. Tipi Cezaevi'nde bulunan tutsaklar bir basın açıklaması yaparak, "Faşizm tarafından haincece katledildiler. Öldüklerimizi anımsadık, onurumuz oldu. Hesabını soracağız" denildi.

lenmesi yapılarak, Abdülmecit Sağlık, Rıza Boşboğ, Orhan Özen, Göktekin Beyhan ve gazeteci Metin Göktepe'nin devlet tarafından katledildiğini bilmeyen Ümraniye Cezaevi'nde devrimci tutsakların kafalarını parçalayarak katillerden devletin ayrı parçalarıyla bu kez gerçekleri yazmak için yazarını ortaya koyan Evrensel gazetesi muhabiri Metin Göktepe'yi katlettiği belirlenen açıklamaları, "Katillerin Sorumlusu Devlet'tir! Devrimci Şehitleri Öldürsünüz!" denildi.

15 OCAK 1996

Elazığ E. Tipi Cezaevi'ndeki tutsaklar, İstanbul yaşam haklarını ellerinden alınması ve tırnak çakı dayatması nedeniyle 27 Aralık 1995'te hastahane için günlük dönüşümü ağız gıvesinin devam ettiğini belirttiler. Tutsakların yaşadıkları açıklamada, onbeş gün önce dört tutsağın ajansızca ve diğer koğuşlardan çıkarıldığı ve bir daha geri dönmelerinden bahsettiler, bu tutsakların artık tahliye edildiğini bildirdiler. İhtiyaçları ve beğensizler koğuşuna geçmeyi reddeden on tutsağın ise Bertram Cezaevi'ne yatırıldığını bildirdi.

15 OCAK 1996

Ankara E. Tipi Kapalı Cezaevi'nde bulunan Kurultay gazetesi çalışanı Samed Topal ve Feriha Bilgin ile DHP-C devrimci hakimler Gülsün Serogözü'nün 8 Ocak günü cezaevi idaresi tarafından serbest bırakıldığı bildirildi.

16 OCAK 1996

Ümraniye Cezaevi'nde bulunan tutsaklar bir açıklama yaparak Abdülmecit Sağlık, Rıza Boşboğ, Orhan Özen ve gazeteci Metin Göktepe'yi devletin katlettiği ve hesabını sorulacağını belirttiler.

17 OCAK 1996

Erzurum E. Tipi Cezaevi'nde, 6 Ocak günü 3 ü beyan, 15' i erkek toplam 18 tutsak tarafından beslenen açlık grevlerine başladı.

18 OCAK 1996

Diyarbakır Merkez Kapalı Cezaevi'nde bulunan beyan tutsaklar bir açıklama yaparak, görüşe gelen afiflerine baskı yapıldığını, gardiyanların ve şoförlerin kendilerini tehdit ederek provokasyon ortamı yaratmaya çalıştıklarını ve doğabilecek olumsuzluklardan cezaevi idaresinin sorumlu olduğunu belirttiler.

18 OCAK 1996

Diyarbakır E. Tipi Kapalı Cezaevi'nde bulunan tutsaklar bir açıklama yaparak, cezaevi idaresinin köyü tahkimini sürdürdüğünü ve acımasız gazete ve dergilerin içeriye alınmasını bildirdiler.

19 OCAK 1996

Ümraniye Cezaevi'nde kalan PKK davası tutsakları bir açıklama yaparak, kulüp basını okullarında Ahmet Ep'in tedavilerinin yapılmayarak ölümü terk edildiğini belirttiler.

Açıklamada, sık sık rahatsızlanan Ahmet Ep'i hastaneye götürmek için cezaevinde ambulansı dahi bulunmadığına belirlenen tutsaklar, Ep'in tem sevekinde bir hastaneye tedavilerinin yapılması ya da tahliye edilmesini istediler.

20 OCAK 1996

Çeşitli tarihlerde tutuklanan ve şu anda Sağmalcılar Cezaevi'nde bulunan Songül İnce, Alay Yıldız, Çetin Dörmöz, Hakan Eysel, Feriye Demir ve Anımaran Özcan bir açıklama yaparak, "polisler gözaltına aldığı kişilere işkence zorunlu eylem talimatlarını cezaevlerindeki tutuklulardan aldıkları biçiminde ifade imzalatıldığını ve bunları cezaevlerindeki hedef göstermek için kullanıldığını belirttiler.

22 OCAK 1996

Gaziosmanpaşa'da çevik kuvvet otusunun tahkimatından sonra kaçıranak gözetilmesine ilişkin ve şu anda Sağmalcılar Cezaevi'nde bulunan Gökdemir Baran'ın avukatı bir basın açıklaması yaparak, müvekkilinin iş-

karine soruşturmasını da tutmadığını ve tedavilerinin keyfi olarak engellendiğini belirtti.

24 OCAK 1996

Sağmalcılar Cezaevi'nde bulunan devrimci tutsaklar, cezaevlerine yönelik baskı politikasının sona erdirilmesi, Bursa, Ümraniye karışmalarını ve Metin Göktepe'nin katillerinin açığa çıkarılması ve yargılanması, Türkiye Ve Kırdistan'daki imdelerin, kayıpların ve keşiflerin hesabının sorulması amacıyla üçer günlük dönelimi açlık grevine başladılar.

**Devrimci Tutsaklarla
Dayanışma İçin
Ümit Onursal ÖZAT
İş Bankası Sirkeci Şubesi
Hesap Numarası
1047 30000 627418**

Devrimci Tutsak Ailelerinden

11 OCAK

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK), cezaevlerindeki baskınlara ve buna karşı geliştirilen baskı topluklarına yapılan saldırıları kınayan bir açıklama yaptı. Cezaevlerine yönelik saldırıların son bulması ve suçluların cezalandırılmasını istendiği açıklamada, İzmir'de basın açıklaması yaparken gözaltına alınanların serbest bırakılması istendi.

12 OCAK

8 Ocak Pazartesi günü Kocaeli CHP İlçe Birliği'nde cezaevlerindeki katliamları kınamak amacıyla basın açıklaması yaparken gözaltına alınan 10 kişiden 8'i serbest bırakıldı.

13 OCAK

Gözetiminde kayıp ailelerinin her hafta Cumartesi günü gerçekleştirdikleri oturma eyleminin 34 üncü kez gözaltında kaybedilen gazeteci Metin Göktepe anısına gerçekleştirildi. Kayıp aileleri, tutsak yakınları, aydınlar, sanatçılar ve Metin Göktepe'ni gazetesini arkadaşlarıyla kullandığı eylemlerde, gazeteciler fotoğraf makinelerini yere bırakarak arkadaşlarının kullandığını protesto ettiler.

14 OCAK

Haklar ve Özgürlükler Platformu yaptığı bir basın açıklamasıyla herkesi kayıplara karşı duyarlı olmaya ve kayıpların zincirine yenilerinin eklenmemesi için mücadeleye çağırdı.

15 OCAK

1 Mayıs Mahallesi'nde oturan Fadime Tepe adlı tutsak yakını, Terörle Mücadele Şubesi'ne bağlı polisler tarafından evi baskılarak gözaltına alındı. Polisler, Fadime Tepe'nin Sağmalcılar Cezaevi'nde tutuk-

lu bulunan ablası Yücel Topu'nun yazdığı mektup ve şiirleri gerekçe göstererek gözaltına aldılar.

18 OCAK

Ümraniye Cezaevi'nde dört tutsağın katledilmesini protesto etmek amacıyla yapılan gösteride gözaltına alınan Orhan Halis, Arslan Akay ve 16 yaşındaki Ş.Ö., İETT otobüsünü yaktıkları gerekçesiyle İGM tarafından tutuklandı.

18 OCAK

Dişarbakır E Tipi Cezaevi'nde bulunan yakınına ziyarete gitmek amacıyla Adana'dan gelen Yahya Vezir görüş pleğinde sivri polislerce hiçbir gerekçe gösterilmeden gözaltına alındı.

20 OCAK

Kayıp ailelerinin her hafta yaptıkları oturma eyleminin 35'incisi, Lice'de gırtlama alındıktan sonra cezaevi bulunan İzzet Tuğal anısına gerçekleştirildi. Oturma eylemine katılan DETUDAP'lı aileler polislerin tüm engellemeye girişimlerine rağmen Takdim Meydanı'na katılarak alkışlarla yürüdüler.

21 OCAK

Ümraniye Cezaevi'nde katledilen dört devrimci tutsak mezarları başında yapılan bir törenle anıldılar. Anma törenine tutsak aileleri, çeşitli demokratik kitle örgütleri ve sokak grupları katıldı. Anmaya Leninistler 'Faşizme Karşı Silah Başını', DETUDAP'lı aileler 'Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!' pankartı ile katıldılar. Eylem boyunca sık sık 'Zindanlar Yoksün, Tutsaklara Özgürlük!', 'Devrimci Tutsaklar Yalnız Değildir!', 'Metin'in Katili Faşist TC Devleti!', 'Sosyalist Basın Susturulamaz!' slo-

ganları atıldı.

25 OCAK

Sağmalcılar Cezaevi'nde bulunan devrimci tutsaklar Ümraniye katliamının hesabını sorulması amacı ile başlattıkları direnişilerden 'Katliamlar Bizleri Yıldırmasın', 'Ümraniye'nin Hesabını Soracağız' sloganları atılır. O sırada görüşü gelen devrimci tutsak yakınları ise bu sloganlara 'Devrimci Tutsaklar Yal-

nız Değildir!' sloganı ile karşılık vererek direniş selamlandı. Tutsak ailelerinin sloganlarla direniş desteklemeleri tutsaklar tarafından alkışlarla karşılandı.

27 OCAK

Galatasaray Lisesi Önünde yapılan eyleme eylemciler katılan DETUDAP'lı aileler bundan Metin Göktepe'nin katledildiği Eyüp Kapalı Spor Salonu önüne giderek karsınalı baskıya eylemine katıldılar.

Olar ya, olmaz deme,
Karşılayınz seninde
Bir duvar üstünde
Eliniziz endanize bağlı
Bağlanmazınız gösteriniz
Memniler deşer bedenimiz
Olar ya, olmaz deme,
Karşılayınz seninde
Bir gur kalıdışlığınz içinde,
Börlümiziz gormenizden gelmez,
Kamışınızın dokunmanızın
Yürürüz birbirimizizle süzünüz,
«Kendine dikbat et orak»
Ve bir yığın duşer yığınımız
Kışıncaz, ocakız, kışkızıl
yürürüz.

Olar ya, olmaz deme,
olmazlık ahatte
Karşılayınz seninde
bir başlık kentin
bir başlık caddeşimizde
Bir kortepiz seninde
Enternasyonal sosyalistleriziz
başıncaz,
Ben kentin en yüksek kademesine
tamamcağızım,
Ağzımızla biril bir başlık, çalıncaz.

Eğer kızıl bayrakların güllüğünde
Yaşlımızın kular şerhiziziz
Definleriziz
Bir Ağustos gününde
yabancaz, toprakta
yatancaz eziyem seninde
Kamışınızın bir süte yürürüz seninde,
Seniz birimiz bakır şerhiziziz
Yıldızları kentiniz güzünü
veriz karmız
«İşe yetti hadişimiz buiz diye,
Ancazınız ağızımızda,
«Ya bu yıldızların hayatı güllüğünde,
ye dör yancaz imcaz, ölmiz!»

ELEŞTİRİ SİLAHININ SİLAHLI ELEŞTİRİ BİÇİMİNİ ALDIĞINI REDDETMEİNİN SONU: BARIŞ VE ATEŞKES CENDERESİNDE DE TASFİYECİLİKLE BULUŞMA

Diyalektik mantığın ve Leninist düşünceye dayanan politikalar üretilebilmek için, somut durumun somut tahlini yapabilmek ve elde edilen tahlini politik ya da teorik temal olarak almak gerekir. Politik çığırında Leninist olan sınıf elebilmeyi temel koşullardan biri, somut durumun somut tahlininden elde ettiğimizi verilerden, gelişen-güçlenen ve bekleyici özneye sahip olanın aynı zamanda politik yaklaşımımızın temel çıkarımına ve yön vermesidir. Aksi durumda, somut durumun somut tahlini yapmak anksiyöz bir bilgi hazırlanışından başka bir işe yaramaz. Kİ zaten bunu burjuva bilin adamın ve oportünistlerin telaşıyla yapmaktadır.

İşe, yaşamakta olduğumuz iş savaşı kaynaklı olan gelişmeleri burjuvazinin değerlendirmesi, iş savaşı neden olduğu toplumsal ve politik gelişmelere bu marşis-leninist beklentiyle yön vermektedir. Bu beklenti açıklaştığı takdirde, gelişen olayların başına alındığında ve ortaya çıkan gelişmelere biter yön vermektedir, gelişmeler biter kendi akışı içinde alır. Bu ise, açılan ya da güncel kuldüründeki gelişmeler, var olan işle beraberliğini içinde taşıyor yok oluyorsa ve sonuçta tasfiyeciliği getirir.

Bu marşis-leninist beklenti, beklenti Türkiye ve Kuzey Kürdistan'a bakıldığında görülecek olan şey, yaşamakta olan iş savaşı (her savaşı olduğu gibi) doğal sonuçlarından birinde kan ve göz yaşının hakkı hesabı tutulmaz biçimde alınacak, her gün onlarca gençin, işçi ve emekçi halk çocuğunun bu savaşa ölmekte olduğu. Bunların bir kısmı devrim cephesinde yerini almış gençler için bir kısmı da, kimin çıkarlarını hiçi sevindiklerini dahi bilmeden, burjuva propagandası ve daha bir çok nedenden dolayı işçi devrimin mülkiyet güçlerinden biri olan işçi ordusunda bulunan emellerde. Tabii ki burada bir türlü bir şekilde işçi devrim savaşıyla yer alan gençleri aynı tutuyoruz.

Her gün cepheye geri hatlere taşınan onlarca cansız beden, cephenin savunucusu olarak işçi cep-

he gerilerine, cepheye oranın daha dingin olan kasabalara, mahallelere ve nihai olarak evlere kadar taşınmaktadır. Yıllarda sona ermeyen ve ne kadar tek tek bütün evlere uğrayan savaşı bu acımasız gerçekliğin bir sonucu olarak, toplum içinde **"bu işin sonu nereye varacak"** soruları yükselmeye başladı. Evet, toplum, bir kaç yıldır bu soruyu sormakta ve cevap aramakta. Bu işin, politika üretmede gerek kitabi durumu gerekse halkın yaşam koşullarını hesaba katan kombinasyon için mutlaka düşünce alınması ve değerlendirilmesi gereken bir durumdur. İşçi sınıfının önderlik etme iddiasında olanlar, bu nesnel gerçekliği değerlendirilmeli ve bu durumda devrimin çıkarları için en iyi şekilde faaliyetlerini sağlayarak politikaları geliştirmelidir.

Kuşkusuz sadece kombinasyon değil, burjuvazinin ve onun halk içindeki uzurunu da bu işin, halkın bu savaşı görmekte, bu savaşı, yaşatmanın üzerine yerinden bağlanmasını emeli haline getirecek politikalar üretmekle.

Birbirini aradı sınıf gelen, birbirini üzerine yığılmış, artmış, kazanmış kitlesi ve sınıflar çatışmalarından sonra iki sınıf arasında sınıflar çatışma haline dönüşen sınıf savaşımın en keskin halini aldığı durum olan iş savaşı toplumda yarattığı bu beklentiyse, burjuvazinin, **"halkı, vatandaşları, komünistlere teslim etmeyiz, kullanma için ise öncelikli olarak bunların kökünü kurutmak gerek"** diye cevap vermekte. Burjuvazi ötkim kelim savaşı olarak işin eniş iş savaşı kazanmak ve kendilerinin koparak "bu işin sonu nereye varacak" diyen halkı kendi yanına çekebilmek için izlediği bu politik doğrultusunda, burjuvazinin kendisine toplum içinde karşı devrimci bir taban yaratmaya uğramakta bir yandan da toplum nüfusunun devrimden yana olan kesimini psikolojisi ve teknik anlamda bu savaşa hazırlanmaktadır.

Yönetme sınıfını çok iyi bilen burjuvazinin yandan bu hazırlanma yaparken diğer yandan dünyayı olan devrim cephesini oluşturma etkisizleştiril, gelişen düşüncü politikalar üretmekle. Bir sa-

vaj kazanması için iftirda; politikaları üretmek ve yanına çekemediklerini taşıyarak savaşı seylekli konuma itmek gerektirir, burjuvazinin, en az biraz kadar bildiğinden başka duyan yoktur sınıfa.

Tam da böylece burjuvazinin devrim cephesinde yer alan güçlerini, sınıflar çatışmalarını ve halkın, ölüm kelim savaşına gerek psikolojisi gerekse teknik anlamda hazırlanmasını ve işmasını engelleyici, gerçek politikalar üretmekte ve halk içindeki uzurunu aracıya bu politikalar; devrim cephesine taşıyıp, biling bulundukları yaratmaya, devrim cephesini bölmeye çalışmaktadır. İşçi burjuvazinin değişik ötek ve işleri anlamında ortaya çıkan bir savaşı ve sosyal çatışma sınıfları burjuvazinin, devrimin cephesini etkisizleştirme politikalarının bir ürünü olarak doğmuştur.

Burjuvazi kendisi için, ajantik yapacak, bu sınıfları halkın kime taşıyacak ve bu şekilde burjuvazinin çıkarlarını kendisinin daha iyi savunacak toplumsal kesimleri bulmakta ise zorlanmaz. Orta kesimler, bildiği gibi, ekonomisi ile politika arasındaki diyalektik ilişki gereği, her sınıf, son tahilde kendi yaşam koşullarını koruyucu ve gelişici politikalar üretir veya bu türden politikaları benimser ve savunucuları olur. Özel mülkiyet ilişkileri gereği burjuvazi olan orta kesimler, **"doğru gereği burjuvazinin, emekçi sınıflar üzerinde sürdürdüğü egemenliği dayandıran rolünü de seve seve üstlenirler."** (Devrimci Emek 36)

İşçi, en beklenti olduğu göre toplum olan küçük burjuvazinin, politik sınıfları, bir taraftan burjuvaziye yaklaşılan aynı zamanda bir "halk adamı" olduklarından, yoksul halkın sorunlarını da işçi gerimekten geri kalmazlar. Halkın sorunlarıyla gülerimizi yöneticilerine ülenen bu "halk adamları" sınıflar savaşı nereye varacağı bilmeyen "sıvı" halkın yaşamına yitirimi hızla yaşamakta ve külfetine, **"bu işin sonu yok, burjuvazi hepimiz katledecek, bunu önlemek için savaşı durdurmak gerek barış için savaşı durdurulmaz, evlatlarımız sava-**

şa değil barış kokteyllerine ve koşullarına gönderin" diye istemektedir.

Ve böylece tarihi misyonlarını, var olan burjuva egemenlik aygıtını koruma görevlerini bir kez daha yerine getirmektedir, bu devrim işlerini savulur. Bu devrim işlerini güncel burjuvazinin, devrim cephesini aynı düşüncesinin, nereye yönlendirecektiklerini kestiremeyen, halkın kafasını karıştırmak için keşif olarak aldığı ruşet olan **"yasal gücümüzü"** geliştirip güçlendirilebilmek için var olan burjuva egemenlik aygıtını yok olmaya götüren iş savaşı bitirilmesi, PKK'nın silah bırakması üzerine politik yapmaktadır. Ne kadar acı olacak bir durum.

Fakat burjuvazinin halk içindeki bu ajantik, burjuvazinin kendilerine biçtiği rolün halkın verebileceği değil mi? Yok demek halkların yemiştir okuz. Var olan nesnel işin her neyse unutturulmaz. Halkta var olan savaşı, senki halk, **"bu savaşı nasıl bitirirsen bitirir"** diyor muş gibi cevaplar. Yani hiçbir **"barış"**ta elde edilecekleri **"olamaz"** olan hayalini koruma ve bundan dolayı **"barış, barış"** diye söylenen bu tasfiyeciler, bir gün bu sebeple dönüp dölecek kendi kulluklarına geliştirdi, bu savaşı senki bir zamanlar burjuvazinin kulluklarına işlediği bu şey değişmez de, gerçekleşen halkın istemiyen gibi daha bir gayretle senkililer. Ve daha büyük bir yığılma koparılar. İşle bu hengeme içinde var olan nesnel gerçeklik, tasfiyecinin as perdesinin arkasında kaldı.

Diğer yandan tasfiyeciliğin bu yaygınlaşması doğal bir sonucu olarak, oportünistler, her durum içinde olup biteni çok net olarak görmeyen ve seçilen diyalektik-materyalist kavrayışımız olmalarıdan dolayı tasfiyeciliğin çekim altına girdiler. Barış ve sosyal çatışma önerilerini olumsuz bu oportünist geriler şu anda farklı farklı yönlerde olmak üzere bu çekim merkezinin etrafında dönmektedirler. Başka tutumda olamazdı aslen. Çünkü dünyada son yıllarda yaşamakta olan sınıflardan en kana ve vahşetin sürdürüğü ve devrimin en yakın yerlerden olan

BURJUVA SENDİKACILARA KARŞI MÜCADELENİN YENİ PRATİK BİÇİMLERİ NE OLMALIDIR ?

Dok Gemi-İş'te örgütlü ternane işçilerinin, sendika yöneticileri tarafından düzenlenmiş basın toplantısına hususiyetle, sendikaların konumu ve niteliği yeniden öne çıktı. Nispeten, bu konudaki düşüncelerimizi, dergimizin 27. sayısında açıklamıştık. Ama, madem ki, sorun bu defa bizim işçiler tarafından ortaya kondu, bir kez daha konuya değinmekte yarar var.

Sendikalar, emeğin korunmasını ve ilerletmesini sağlamakla yükümlü sınıf örgütleridir; işçi sınıfının kurtuluş merkezleridir. Sendikaların, olması gereken bu işlev, ülkemizdeki sendikalar belirtilen niteliklere sahip değildir. Bizdeki sendikalar, burakalam emeğin korunmasını ve ilerletmesini sağlamakla yükümlüdürler. Çoğunlukla, işçi sendikalarının zamanla amacından uzaklaştırıldıkları ve sınıfa yabancılaşmaları dikkatli. Bu doğru değildir; hiçbir zaman sınıfın olmaması bir şey, nasıl olur da sınıfı yabancılaşır? Hayır... Ülkemizde sendikalar, genel olarak, sınıf sendikası olarak kurulmaması, tersine, bizzat burjuvazi tarafından sınıfı engel olması amacıyla yaratılmıştır. Sınıfın kendi mücadelesini yürütmesi için kurulan sendikalar ise, zamanla devlet sendikası durumuna getirilmiştir. DİSK ve Kamu Çalışanları Sendikaları İkinci gruba girerlerdir.

Sendikaların bu durumda bulunmasının elbette maddi bir zemini var, nedenleri var. İlk olarak, sendikaların devlet eliyle kurulmaması söylenebiliriz. "Bu ülkeye komünizme gerek yoksa onu da biz getiririz" anlayışıyla hareket eden burjuvazi, işçi sınıfına hareketini daha baştan kontrol altında bulundurmaya ve onu kendi istediği doğrultuda yönlendirmeye için, ilk işçi sendikalarını kendi eliyle kurdu. Böylece, işçi hareketini denetimine almak istiyordu. Kurduğu Türk-İş aracılığı ile belli bir başarı sağladı da. Sendikaların bu durumda olmasının ilk nedeni budur. İkinci olarak, sendika yönetiminde üstlenilen buna sendika bürokrasisi diyoruz) yer alanların, bir işçi olmaktan çıkıp, işçilerin "aristokrat" kesimini oluşturmalarını gösterebiliriz. Sendika bürokrasisinde yer alanlar, "profesyonel sendikacı" olurlar ve bu işten para kazanarak, rüçvet yiyen, ekonomik durumu itibarıyla bir işçiden çok farklı olan kişiler konumuna gelirler. Bu yöleriyle, işçi sınıfından çok burjuvaziye yakın dururlar. O zaman da, başta belirtilen nitelikte bir sendika hiçbir şekilde yaşam bul-

maz; tersine, ıslağınca, sını-sendikalar ortaya çıkar.

Söylediklerimiz sosyalist harekette genel kabul gören şeylerdir. Bu yüzden, sendika bürokrasisinde yer alanlara "uzlaşmacı-sarı sendikacılar", "burjuva usakları" şeklinde nitelendirmeler yapıldığına sıkça duyuyoruz. Biz, bu nitelendirmelerle artık gerçeği tam anlamıyla karşılamadığımız düşüncesinden, 27. sayımızdaki yazılarımızla "burjuva sendikacılar" adlandırmamızı öne sürdük. Böylece ölümlü, niteliğine uygun olarak adlandırıldı. Adlandırmamız, ülkemizdeki sendikacıların yalnızca politik açıdan değil, aynı zamanda ekonomik açıdan da bir burjuva olmalarına dayanıyordu. Bugün sendikacılar, nereden "burjuva usakları" olduklarından dolayı işçi sınıfına ve emekçilere ihanet ediyorlar; onlar, üretim araçları karşısındaki konumlarıyla da bir burjuva olduklarından, kendi burjuva sınıf çıkarlarına uygun hareket ediyorlar. Böylece, işçi sınıfına ihanet etmesi söz konusu olmaz. Sendikacılar, burjuva olduklarından, burjuva sendikacılar olduklarından, burjuva sınıfın çıkarlarına uygun hareket ediyorlar. Bu yüzden de ki, Türk-İş kongresi, işçi burjuvazinin parlamentoğu gibi, kapılarını işçi sınıfına kapatmıştır. Bu yüzden de ki, Dok Gemi-İş yöneticileri, düzenledikleri basın toplantısına basın işçileri saldırmışlar ve polise "iş burakamışlardır". Evet, Nazım Tur ve arkadaşları kendi burjuva sınıf çıkarlarını korumak için işçilere saldırmışlardır.

Ülkemizdeki sendikacıların genellikle burjuva oldukları, "burjuva sendikacılar" oldukları çok açık bir gerçektir. Bayram Meral'inden, Şems Dentzer'ine, Necati Çelik'inden, Nazım Tur'una, Şekket Yılmaz'ına ve daha bir çoğuna bakın... hepsinin birer burjuva olduklarını göreceksiniz. Elbette sendika bürokrasisinde yer aldığı halde burjuva olmayan, sınıfa bağlı, şükrüşt insanlar da var. Ama, sendikalarda belirleyici olan, azınlıkta olan dürtüler değil, çoğunlukta olan burjuva konumudur.

Bir kez, sendikacıların "burjuva sendikacılar", sendikaların da burjuva sendikalar olduklarını (Türk-İş örgütünde olduğu gibi) söyledik mi, geriye bu odaklara devrimci zor uygulamaların gerekliliğini belirtmekten başka bir şey kalmaz. Nitelik, bir bunu yaptık. (Bkz. Devrimci Emek, Sayı: 27, "Geleceğe Dökülen Gözlerimiz" başlıklı yazı).

Bizim teorik olarak ortaya koyduğumuz, işçilerin bilince çıkarması için sorunu biz-

zet pratikte yaşamaları gerekiyordu. Nihayet, Dok Gemi-İş yöneticisi Nazım Tur kurduğu GESTAŞ adlı şirket aracılığıyla ternane satın alıp, işçilerin karşısına patron olarak çıkışında, işçiler, sendika başkanlarının bir burjuva olduğunu gördüler. GESTAŞ konusunda da kandırıldıklarını anlayan işçiler, bir çok protesto eylemi düzenlediler. Eylemlerden sonuç alamayınca, burjuva Nazım Tur'un düzenlediği basın toplantısına bastılar. O anda bile işçiler bir tereddüt yaşamıyorlardı. Tereddütlerini gideren yine burjuva sendikacılar oldu. İşçiler, burjuva sendikacılarla tartışırken, sendikacı baylar işçilere saldırmaya başladılar. İşçilerin gözünü açan da bu oldu. Ugradıkları saldırıyla kendilerini gelen işçiler, basın toplantısına dağıttı ve ellerinden geldiğince sendikacıları şiddet uyguladı. İşçiler, bizim teorik olarak öngördüklerimizi yaşayarak öğrendiler.

Bütün eksikliğine karşın, bu eylem, işçi sınıfının önemli aşamaktır. Çünkü, sınıf sendikaları ve burjuva sendikacılar zor uygulamak gerekliliğini kendi bulmuşlar. Ve bir kez daha: İşçi sınıfı kendiliğinden bir şekilde bulduğu bir olguyu (doğruyu) önce yinelenmeler biçiminde kendi içinde yaygınlaştırır; sonra da bir üst boyuta çıkar ve daha gelişkin biçimlere sarılır. Bu kez de öyle olacak. Önce işçi sınıfı burjuva sendikacılar karşı zor kullanacak (B. Meral'e ve N. Tur'a yaptıkları gibi), sonra, eylemlerin genelleşmesiyle birlikte, burjuva sendikaları yıkacak ve kendi öz örgütlerini kuracak doğrultuya girecekler. Ama bütün yolu tek başlarına almayacaklar, öncül işçiler onlara yol gösterecek. Dok Gemi-İş'te örgütlü işçilerin eylemlerinin gerçek değeri işte burada yatmaktadır.

Teorik öngörülerimiz pratik tarafından doğrulanıyor. Yaşam bizi doğrulamaya devam ediyor. Bizim bilimsel dünya görüşümüze dayanarak önceden söylediklerimizi, işçi sınıfı yaşamın kendisinden öğreniyor. Ama bu öğrenme daima arkadaş geliyor... arkadaş gelecektir. Öngörülerimizin propagandasını sınıf içinde daha yoğun yapmalıyız. Öncülüğümüzü pratikte de göstermeli, devrimci zoru belirtilen hedeflere bizzat biz de uygulamalıyız. Yapacağımız eylemler mında örnek teşkil edecektir. Tarihsel bir sorumluluğumuz var: Süreci hızlandırmak ve onu biçimlendirmek! Bunun için salt teorik öngörü yeterli değildir. Pratikte de öncül olmalıyız. Bunun yolu, bizzat pratik örnekler oluşturmaktan geçiyor. Yaşamın bizi doğruladığı bir gerçek. Şimdi bir adım daha atmamız gerekiyor. Bir adım daha ileri... Pratik için ileri... Bütün politikalarımız açısından güncel-politik görevimiz budur!

Seyit ÇİHAN

gençliği devrim mücadelesine katmak

"Devrimci bir yapıya sahip olmak yeterli değildir, aynı zamanda devrimci teori silâhını da ustalıkla kullanmaya bilmek gerekir. Teorisi bilmek yeterli değildir, aynı zamanda metin bir Bolşevik karakteri ve Bolşevik mücadeleleri öğrenmek de gereklidir. Ne yapmak gerektiğini bilmek yeterli değildir, aynı zamanda onu yapmak için gereken yürekliğe de sahip olmak gerekir. İşçi sınıfının çıkarma görevinden hımet eden her şeyi, her ne pahasına olursa olsun yapmaya hazır olmalıdır. Kişisel çıkarlarını proletaryanın çıkarlarına bütünüyle bağışlayabilmelidir."

(Dimitrov)

Tekele kapitalizmin baskı aracı faşist TC devletinin bütün kurumlarını zer yulaşla parçalayıp, Demokratik Halk İktidarını kurmak için giriştiğimiz mücadelede, gençliği, özellikle iş-sel gençliği yükselen devrim ve sosyalizm mücadelesine katmak, kesinlikle ertelenemeyen çok zorlu bir görev olarak önümüzde durmaktadır. Yaşanan tüm devrimler tarihi bize göstermiştir ki, gençlik, ataklık, cesurluk, cüretkar, dinamik, yeniliğe açık olma, çabuk kayrama gibi karakteristik özelliklerinden dolayı devrim ve sosyalizm mücadelesinde proletaryanın safına katmamız gereken en önemli toplumsal katmanlardan bir tanesidir.

İşsel gençliği karşı-devrim hareketinin etkisinden kurtarmak, sosyalizm mücadelesinde proletaryanın yanında yerini almasını sağlamak için "yayın" en önemli mücadele araçlarından biridir.

Yayın (Gazete, dergi, bülten, kitap, broşür vs.) En geniş kitlelere ulaşma, kitlelere bilinç taşıma, yönlendirme ve harekete geçirme aracıdır. Burjuvazi bu aracı kullanırken, işçi sınıfını ve emekçi halk yığınlarını uyutma, kişiliksizleştirme, kendi sömürsünün üstünü kapama vb. amaçlarla kullanır. Biz komünistler ise tam tersine, proletarya ve emekçi halkları eğitime, doğruları için mücadele etmesini gerekliliğini ve nasıl mücadele edeceğini kavratmak için kullanılmaktayız. Bu görevi yerine getirme-

de dergi en etkili araçlardan biridir.

Dergimiz, işsel gençliği marksist-leninist dünya görüşü ile eğitmeli, Marksizm-leninizmi "restore" etmek adına içini boşaltma çabalarının arınığı bu dönemde biz Leninistler reformist, revizyonist ve oportünist sapma akımlara karşı işsel gençliğe bilimsel komünistleri anlatmalı, kavratmalı ve bu doğrultuda eğitmeliyiz. Türkiye ve kuzey Kürdistan proletaryasının komünist örgütlenmesi olan 'Leninist Parti'nin ideolojik çizgisinde insanları şekillendirmeliyiz. 1917 Bolşevik devrim öncesinde 'İkara', Rusya proletaryasının ve emekçi halk yığınlarının eğitilmesinde ve Bolşevik parti inderliğinde harekete geçmesinde önemli araçlardan biri olmuştur. Türkiye ve Kuzey Kürdistan işsel gençliğini mücadeleye katmak açısından bizim dergimiz de böyle bir öceme sahiptir.

Eğitçilik, öğütleyicilik ve rehberlik gibi çok önemli özelliklere sahip olan bu araç, işsel gençliği marksizm-leninizmin ideolojik ışığı altında eğitip, proletaryas safında savaşmaya sağlamakta önemli bir rol oynayacaktır.

Türkiye ve Kuzey Kürdistan öğrenci gençliğini devrim ve sosyalizm mücadelesine kazanmada önemli bir misyonu sahip olan dergimizin daha etkili olabilmesi için;

1) Dergimizi periyodik olarak çıkarmak zorundadır...

Politikalarımızın daha çok kitlelere ulaşmasını istiyorsak, dergimizi düzenli olarak çıkarmak zorundayız. Her okuyucu, dergisinin eline ulaşmayan bazen bir ayda, bazen ise iki-üç ayda okuyucularını eline geçiren bir dergi, gelişmekte olan gündeme, teorik saptamalarla müdahale edemez, okuyucu kitlesini harekete geçiremez. Gözleme müdahale etme, kitleyi eğitime, örgütlemeye, rehberlik etme için kullandığımız bu araçın daha düzenli ve periyodik çıkmasını sağlamak için bütün imkânlarımızı zorlamamız, yeni yeni alanlar yaratmamız zorunlu bir gerektir.

2) Dergimizde işsel gençlik mücadelesi

üzzerine, 'Leninist Parti' tarafından yapılan teorik saptamalara daha çok yer verilmelidir...

Ülkemizde hızla gelişmekte olan devrimci durum ve iç savaş koşullarında öğrenci gençliği devrim mücadelesine katmak, onları doğru politikalar götürmeye olacaktır. Leninist parti, çıkardığı bu yayı yaptığı teorik ve pratik saptamalarıyla, Türkiye ve Kürdistan gençliğinin de komünist öncüsü olduğunu kanıtlamıştır. Parti'nin yaptığı teorik ve politik saptamaları dergimizin sayfalarında daha çok işlemeliyiz. Aynı zamanda, bütün reformist, revizyonist, oportünist akımlara karşı ideolojik savaş yürütmek zorundayız.

3) Faşist TC devleti tarafından ekonomik-siyasal olarak ilhak edilmiş Kürdistan'da mücadele her geçen gün yükseliyor. Yükselen devrim mücadelesinde Kürt halkıyla savaş birlikteliği yürütmeliyiz. Ekonomik-siyasal olarak ilhak edilmiş ülkelerde düşman da ortaktır. Düğmana karşı Türk ve Kürt gençliğinin mücadele birliğini sağlamalıyız. Bununla beraber ki, dergimiz, Türk ve Kürt gençliğinin mücadele birliği yarını beklememizde önemli zorunda, işsel gençliği bu doğrultuda harekete geçirmenin yollarını anlatmak, kavratmak zorundadır.

4) Politikalarımızın daha çok kitleye ulaşabilmesi için derginin elden dağıtımına hız verilmelidir. Bulduğumuz bütün okul, semt ve mahallelerde insanlara görev verip, derginin dağıtımını sağlamalıyız. Bu, aynı zamanda, dergimizi dağıtılarda dergimizi sahiplenme bilincini de verir. Bunun yanında, derginin dağıtım sırasında yeni ilişkiler kurmaya yarar. Birkaç kişilik gruplar halinde okul önderine gidip derginin elden dağıtımını örgütlememiz, önümüzde duran somut bir gerektir.

5) Dergimizin daha etkili, kavratıcı, anlaşılır olabilmesi için kullandığımız üslûba ve yazım (tashi) hatası olmamasına dikkat etmeliyiz. Yazıya bir hece düşüşü ya da bir kelimenin yanlış yazılması komünist bütün anlamını bozmaya yol açacaktır. Bu da, okuyucunun kandan bir şey anlamamasına meydan verecektir. Bu tür hatalara olmaması için, daha dikkatli, daha titiz ve disiplinli çalışmamız zorunludur.

Öğrenci gençliği karşı-devrim safınının etkisinden kurtarıp proletaryanın safına katmak ivedi görevlerimizden biridir. Öğrenci gençliği kazanmak için kullandığımız araçlardan biri olan derginin daha etkili olabilmesi için daha kararlı, daha disiplinli ve iverli çalışmamız zorundayız. Dergimizin daha etkili olabilmesi, bizim zosterreceğimiz disiplinli, kararlı çalışmalara bağlıdır.

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da sürmekte olan devrimci durum ve iç savaş koşullarında işsel gençliği proletaryanın safına kazanıp, yükselmekte olan iç savaş devrimde taçlandırmak için görev başında!

Devrim için ölü!

Ya Devrim Ya Ölüm!

Genç Bir Leninist

Sınıf savaşının sürdüğü çetin, zor bir dönemden geçiyoruz. Arkamızda mücadele dolu günler birtakım, daha zor ve cesur geçecek olan bir gelecek var önümüzde.

Sürecin net ve tartışmaya meyil bırakmaksızın sert olması en ufak muhlakata ve hocalamaya tahammül etmiyor ve etmeyecek. Kitleler safını belirlemiştir. Sivil faşist güçler tekelleşmiş mayeden yana tavır koyarken yoksul emekçi halk devrimden ve sosyalizmden yana tavır koymuştur. Devrimci güçler ile reformizm kesin çizgilerle ayrılmış, dostu düşmandan ayrılmıştır.

Sürecin bu kadar sert ve acımasız olması mücadele içerisinde yapılacak en ufak hatayı affetmeyecektir. En ufak hatanın doğuracağı sonuçlar ve bedeller ödenemez. Daha önceki süreçlerde Çaci ve 1 Mayıs isyanları arasında yapılan hatanın bedeli onlara insanın ölümü ve yaralanmasıyla son bulmuştu. (Devrimci güçler halka silahlanma çağrısı yaptığında, reformistler halkı yasalılığa çağırıyordu.) O nedenle önünde devrimi ve devrimci mücadeleyi koyan her güç kendini yargılayıp özeleştiri vermesi ihmal etmemelidir.

YA YOK OLUŞ YA SAVAŞ, YA DEVRİM YA ÖLÜM planının toplumsal hayatın bir gerçekliği haline geldiği bu günlerde devrimci güçlerin bundan sonra yapacağı şey gözünü en zirveye dikip savaştır. Bunu ancak doğru hedef ve mücadele araçlarını seçerek yapabiliriz. Aksi takdirde yapılacak en ufak hata, yolumdan en ufak sapma tarih tarafından affedilmeyecektir.

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) olarak devrime sosyalist olan insanımız, proleterya partisinin ideolojik ve politik önderliği altında Marksizm ve Leninizmin ışığında sürdürdüğümüz devrimci mücadele son dört aylık sürecini değerlendirme gereğini duyduk. Bizlerin, öğrenci gençlik içindeki etkililiğimiz bazı olumsuzluklardan dolayı son dört ay içerisinde azaldı. Sınıf savaşının en sert geçtiği bir dönemde biraz da bizim yokluğumuzdan kaynaklı olarak re-

YENİ MEVZİLER YARATMAK

formistler, (akademisyen) gençlik içinde cirit atmaya başladılar. DÖB'ün yarattığı devrimci mücadele mirası bazı okullarda geriye düşmemizden kaynaklı olarak reformistlere yaradı ve bizim yarattığımız mirasın üzerine durmaya çalıştılar. Her gün aralıksız olarak eğitimin paralı hale getirilmesi, okullardaki karakollatırma, idare-sivil faşist-polis üggeni, öğrencilerin ajanlaştırılması, son dönemlerde en çok yaşanan sorun haline geldi. (Bu daha önce de böyleydi.)

Bu sorunların ortaya çıkmasıyla birlikte reformistler yine dergilerinde somut çözümler üretmek yerine ağlamaya, şızlamaya başladılar. Devrimci önderliğin olmadığı bu dönemde yine reformistler en ileri talep olarak yasalılığı getirdiler. Bir dönem yaratılan kararlı mücadeleye geleceğinin yerine yeni dönemde bizim ile bulduğumuz bir çok okulda devrimci önderliğin olmamasından kaynaklı olarak reformistler kitleyi peşine takıp götürme telaşına girdiler. Bir çok fiilde devrimci önderler olmadan öğrenciler faşist saldırılar karşısında kendiliğinden örgütlenerek saldırıları pürkürdüler. Buradan da devrimci önderlik sorunu bir kez daha bir gerçeklik olarak önümüzde durmaya başladı duruyor.

Sınıf bilinci en ileri, öğrencilerin birliği olan Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) işte burada etkinliğini koyup kendiliğinden örgütlenip çıkan kitleyi doğru hedeflere yöneltmesi gerekiyor. Öncü bulunduğu okullarda devrimci talepleri öne çıkararak öğrenci kütlesini bu talepler çerçevesinde yoğunlaştırmalı, savaştırmalı, savaştırmalıdır.

Tüm komitelerde düzenli toplantılar yapılmalı somut hedefler belirlenerek bu hedefler doğrultusunda komitelerin çalışması düzene konulmalı, tüm komiteler dergi dağıtımını düzenli

bir şekilde programlamalı, okulda yaşanan sorunlara işçi ve emekçinin gündemine yönelik militan pratiklerle müdahale etmeli, her an gelişecek olaylara hazır olmalıdır. Yeni komiteler oluşturmak, sınıf komiteleri, kat komitelerine oluşturmak, çıkan ilişkilerin gelişimi açısından çok önemlidir. Çalışmaların örgütlü ve disiplinli yürütülmesi buna bağlıdır. Tüm komiteler aidiyet toplama işini düzene koymalı, maddi sorun ortadan kalkmalıdır.

DÖB'ü bir öğrenci, kendini okul şartları ile sınırlar, bunun dışında düşünce üretmez, kendini okul duvarları arasında sıkıştırır, bu hem DÖB'ü öğrencinin gelişimi, kadrolaşması açısından, hem de mücadelenin gelişimi açısından çok büyük bir hata olur. O nedenle her DÖB'ü kendini devrim ve sosyalizm hedefi ile yola çıkan, bu hedef doğrultusunda ulaşabildiği her alanda faaliyet yürüten kişi olmalıdır ve kendini böyle şekillendirmelidir. Her öğrenci aynı zamanda oturduğu bölgeden, çevre ilişkilerinden, memleketinden sorumludur. Buradan nasıl geçeceğimizi, insanlarla ilişkileri düşünmek zorunludur. Geleceğe ancak böyle olur.

Bizler için faşizm tarafından karşımıza çıkarılan her engel aşılmalı gereken bir engeldir. Bu engellere karşı mücadele etmek görevimizdir. Eylemsizlik vargeçilmez mücadelemizdir. Her alanda her yeni gelişimde DÖB olarak tavrımızı koymalıyız. Diğer çevrelerin eylemsizliklerini eleştirirken bizlere getirdiği pratik yünden eskik kalıyorsak, bu bir çelişkidir.

Her olaya DÖB müdahale etmeli ve kendi militan mücadele anlayışını öne, gündemine almamalıdır. Hiçbir mücadele biçimini reddedilmemelidir, basın açıklamalarından panellere, sokak gösterilerinden, bildiri, kuş, pul çalış-

malarına kadar her biçim yerine getirilmelidir. Ve her alanı DÖB olarak leninist başıya uygun devrimci durum ve iç savaş koşullarına uygun mücadele araçları haline dönüştürebiliriz.

Mücadele araçlarında tartışmak değil, daha da geliştirerek, her günü kavga günü haline getirmeliyiz. Propagandanın, ajitasyona her şey bu karakterde bürünmelidir.

Kendisine DÖB'ü diyen ve DÖB içinde örgütlenen bireyler bulunduğu okullarda komiteleşmeye gitmeli, komiteler şeklinde örgütlenmelidir. Bu gerçekleştirilmeden yapılması gereken bir görevdir. İç savaş bu denli sert devam ederken sivil faşist hareketin okullardaki baskısını eve saldırılarını durdurmak, okulların karakollatırmasını önlemek, idare-sivil faşist-polis üggenini, ajanlaştırılmayı kırmak için beklemek ve durmak hiç bir işe yaramıyor. Öncülerin yapması gereken her faşist saldırıya karşı aktif bir şekilde karşılık vermektir. Bunun öğrenci gençlik içerisinde propagandası yapılmalı ve bu doğrultuda dönemin örgütlenme modeli olan militan örgütlenmesi yaygınlaştırılmalı ve okullarda herhangi bir saldırı beklenmeden faşist örgütlenmeyi dağıtmak için mücadele etmelidir. Öğrenci gençlik üzerinde faşist baskılar uygulandığında, ihbarçılık yapıldığında, okuldan ablmalarda, müddet bunların hesabını sormalı ve okulun denetimini eline almalıdır.

Unutmamak gerekir ki, faşizmin anlayışı tek dil devrimci şiddettir. Bundan sonraki süreç YA YOK OLUŞ YA SAVAŞ, YA DEVRİM YA ÖLÜM sloganını somuta indirgendiği mücadele ve kavga sürecidir. Ve Devrimci Öğrenci Birliği DÖB olarak bu mücadelenin en önünde yer alacaktır.

Yeni Atılım Yıkada Yeni Mevziler Yaratmak İçin Bir Adım Daha Her!

YAŞANDEVİRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ DÖB

**YA YOK OLUŞ YA SAVAŞ
YA DEVRİM YA ÖLÜM
DEMOKRATİK İŞE DEVRİM
LE KAZANILACAK!**

Devrimci Öğrenci Birliği DÖB

DEVİRİM SAVAŞÇILARI MEZARLARI BAŞINDA ANILDI

İnsan özel timleri, çavkavretleri, zırhlı ve resmi polisleri, Yunusları, panzerleri, helikopterleriyle olaganüstü önlemler aldı. Albayköy girişinden itibaren arabalara başlayıp kendine göre şüpe-

li devrimci cezaevlerine yönelik katliamların son halkası Ümraniye katliamı oldu. Tekelci sermayenin uçakları Ümraniye Cezaevi'ne saldırarak dört devrim savaşçısını katletmiş, onlarca insanı da yaralamıştı. Bir anda gelişen olaylar; sokaklarda çatışmalar, korsan gösteriler, malatoflar, barikat direnişleriyle doldu, doldu taşı. Devlet saldırılarının karşılıksız kalmadığını acı içinde seyretti. Aramalar, operasyonlar yoğunlaştı. Ve gün devrim savaşçılarının cenaze törenine gelindiğinde cenazelerin kaldırıldığı bölgeye yığıldılar yaparak bölgeyi kuşatarak devrimci anıta çıktılar. Birlikte en son kopal spor salonlarında, kerazelerde tundu. Bu arada Evrensel gazetesi muhabiri Metin Göktepe'yi de gözaltında işkence yaparak katletti.

Devlet cenazeleri kaldırmamak için elinde ki tüm olanakları seferber etti. Önbeciler do-

li gördüğü yaşlı, genç, kadın, çocuk herkesi gözaltına alıp döverek, yıldırımak için işkence yaparak acı içinde öldüğünü gözlemeye çalıştı. Ama neyle, artık sermaye de sığıyordu ki ne olursa olsun, bundan sonra devrim savaşçılarının cenazelerine binler, onbinler sahip çıkacak. Ve bundan korkan devlet elinden ne gelirse yaptı ve katlihiği devrim savaşçılarının cenazelerini kaçıp gömdü.

Buna karşılık 21 Ocak 1996 Pazar günü bir anıma düzenlendi. Anmanın başlamasına saatler varken devrimcilerin kararlılıklarını bilen ve ölen devrim savaşçılarının yalnız bırakılmayacağını bilen ağız valiyi celalleri sörüsö yin binaların küçük birimleri, panzerleriyle Albayköy'ü ve anmanın yapılacağı çevreyi tutmuştu. Anmayı yaptırmamak için her türlü yolla başvurmuştu ama devrim savaşçılarını tüm önlemlerine rağmen yalnız bırakamadı. Devle-

tin tüm saldırılarına rağmen devrimci ve sosyalizme olan inanımız ve leninist kararlılığımız tüm bu saldırılara başa çıkardı. Haydut sürüleri mezarlığı sarmış, gelen insanların gözünü korkutmak için orada bekliyordu. Buna rağmen "Devrim Savaşçıları Ölümüne Dür", "Faşizme Karşı Silah Başına!", "Yaşasın Devrimci Dayanışma!" sloganlarıyla mezarlığı girdik. "Faşizme Karşı Silah Başına!" yazılı pankartımızı açarak anıma katıldık. "Yaşasın Devrimci Dayanışma!", "Devrimci Tut-saklara Kalkan Elleri Kırdık, Kıracağız!", "Faşizme Karşı Silah Başına!", "Devrim Savaşçıları Ölümüne Dür!" sloganlarıyla faşistler sürüsünün önünde anıma gerçekleştirdi. Daha sonra Grup Yorum kısa bir dinledi sundu ve "Tutsaklara Kalkan Elleri Kırdık Kıracağız!", "Devrim Şehitleri Ölümüne Dür!", "Faşizme Karşı Silah Başına!", "Katliamların Hesabını Soracağız!", "Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük!" sloganları haykırarak anıma bitirdi. "Faşizme Karşı Silah Başına!" yazılı pankartımızı aşkından sonra kitleyle birlikte dağıttık ve bir daha gördük ki ne kadar bağımlıyız çalışsın da bir o kadar daha güler ve net çıkıyor sesimiz ve daha çok yumruk kalkıyor havaya. Ve sermayenin eli karlı kılı sörüsö bilimler ki, devrim yolunda savaşarak ölümüne duren tüm devrim savaşçıları bundan önce olduğu gibi bundan sonra da sahihsiz kalmayacak, her biri devrim yürüyüşünden adım adım örülen taşlar olacak. Bugün tepereğe düşenlerimize yarın kavraya katılacak binlerin tahmini olacaktır.

TUTSAKLARA KALKAN ELLERİ KIRACAĞIZ!

DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!
YASASIN PARTİMİZ TKEP/LENİNİST!
YAŞASIN
13 MART GENÇ KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ!

Bir Grup Genç Leninist

ANALAR ALANLARDA!

Polisin Her Engelleme Girişiminde Anaların Haykırışıyla Sonuçsuz Kalıyor...

Cezaevlerinde saldırılar üzerine, polis panzerlerinin karşısına öfkeleri ile çıkan Devrimci Tutsak Aileleri "Çocuklarımızı Öldürmeyeceğiz!", "Cezaevlerinde Devlet Terörüne Son!" diyerek öfkelerini devlete ve kiralık katillerinin sıratına haykırmaya devam ediyor.

Analar, kah bir basın açıklamasında kah düsmene yumruk sallayarak alanlarda, sokaklarda hergün bir eylemin içinde.

Her Cumartesi günü, kayıplar için yapılan oturma eyleminde gözaltında kaybedilen yakınlarının hesabını sormak için haykırıyorlar.

20 Ocak Cumartesi günü yapılan oturma eyleminin 35. sinden de yine alandaki yerlerini almışlardı. Analarında Türkiye'nin en yaşlı komünisti Mehmet Bozşak'ta vardı. DEĞUDAP'lı aileler de "Zindanlar Boşalsın, Tutsaklara Özgürlük!", "Devlet Terörüne Son!" pankartlarıyla alandıydı.

Oturma eyleminin bitimiyle birlikte DEĞUDAP'lı aileler sloganlarla, alaylarla yürüyüşe geçti. Polisler yürüyüş kitleinin önünü kesmeye ve yürüyüşü engellemeye çalıştıysa da başaramadı ve geri çekilmek zorunda kaldı. Aileler "Susma Sustukça Sana Sana Gelecek" sloganını bütün güçleriyle haykırıyorlardı. Yürüyüş İstiklal Caddesi boyunca devam etti. Polisin yürüyüşü her engelleme müdahalesi anaların haykırışıyla sonuçsuz kalıyor. Elb ananın "Çekilin önümden ben öğütümü arıyorum" çığlığı diğer analarla birlikte buluyor ve gözlerden saçan öfke seli polislere geri adım attırıyordu. Takım'e kadar devam eden yürüyüş burada son bulurken, yeni alanlar yeni eylem biçimleriyle anaların bekliyordu.

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU'NUN EVRENSEL GAZETESİNİ ZİYARETİ

Devrimci durumu anlayamayanlar, iç savaş kavrayamazlar. Savaşın sıcaklığını hissedemeyecekler ona uygun örgüt ve mücadele tarzını temel alamayanlar iç savaş kazanamaz. İç savaşın yükselen ateşiyle eniyip buharlaşırlar.

Devrimci durumun iç savaş biçiminde geldiği ülkemiz ve Kuzey Kürdistan'da geçtiğimiz yakın süreçte yaşanan sıcaklık sınıflar savaşının ne kadar sert kanlı kavgalı bir iktidar mücadelesi olduğunu gözü gören, kulağı duyan, beyin faaliyeti süren, yüreği olan herkesce kabul edilecektir. Aksi takdirde: tekelci sermayenin en sağlıklı çarşan terörle mücadele gubesi kitlesel gözaltılar, tutuklamalar, işkenceler, gözaltında kaybetmeleri sokak infazlarını, kaçırıp yok etmeleri, kulak, burnun, kelle koparmayı, cezaevlerinin istihdamda yetersiz kaldığı, spor salonlarının dolduğu devrimci potansiyelin maddi temelini bir türlü anlayamaz, ya da anlamak istemezler, ancak sınıflar savaşını ne kadar reddedilirse edilsin devrimci ortamın kendisi herhesi etkileyecek. İç savaşın doğasına uygun olarak savaşanlarla uzlaşanlar net bir şekilde ayrıştırılacaktır.

Türkiye ve Kuzey Kürdistan manzarasına şöyle bir göz atmak durumu bir kez daha gören gözlere sokacak, duyan kulaklara duyuracak, sağlıklı beyinlere fikir verecek, Çürümüş yüreklerle umut verecektir.

Cezaevlerinde faşist devletin saldıran ve katliamların, işçi eylemlerinin kavgacı bir öz taşıyarak yükselmesi ve yaygınlaşması, kamu emekçilerinin eylemleri, öğrenci

gençliğin eylemlerinin yaygınlaşması, sabancının cezalandırılması, seçimler, hükümet (iktidar) krizi, 3 tır silah yakalanması (toplar, roketler binlerce mermi) öldürülmüş, 11 korucunun öldürülmesi, Metin Göktepe'nin katledilmesi, faşist devletin en üst düzeyde katliamı kabullenmesi, barış çılgınları, ÖDP, devrim, ağır sloganlar, bütün bunlar bize **"YA DEVRİM YA ÖLÜM", "FAŞİZME KARŞI SİLAH BAŞINA", "FAŞİZME KARŞI SİLAH BAŞINA"** dedirtiyor. İşte bu anlayış ve ruh haliyle mücadele birliği platformunun düzenlediği Evrensel gazetesi muhabiri Metin Göktepe'nin katledişini faşizme karşı mücadelelerin bir parçası olarak protesto gösterisi, Evrensel emekçileriyle dayanışma ziyareti gerçekleştirdi. Mücadele Birliği Platformu'nun tuttuğu otobüsü Evrensel gazetesinin Yenibosna'daki merkezine girdi. Beygölden yürüyerek gidilmesi hedefleniyordu. Otobüsten inildiğinde pankartlar henüz açılmıştı ki, ekip arabası kitlenin önünü kesti. Pankart açılmayacaklarını, toplu yürümeyeceklerini söylediler, ancak kitle pankartı açarak yürümeye başladı. Sloganlarla Evrensel gazetesine kadar yürürken hep bir ağızdan **"Ya Devrim Ya Ölüm!", "Faşizme Karşı Silah Başına!", "Fabrikalar, Tartalar, Siyasi İktidar, Her Şey Emegün Olacak!", "Devrimcilere Kalkan Elleri Kuracağız!"** sloganları atıldı. Coşkuyla bir şekilde Evrensel önüne geldi. Burada Mücadele Birliği Platformu adına bir arkadaş hazırladığı metni okudu. Daha sonra içeri girilerek, ziyaretin amacı açıklandı. Gazete yetkilileriyle

ile sohbet edildi. Daha sonra Genç Eren Müzik Grubu ve Grup Şafak bir müzik dinletisi verdi. Ziyaret tamamlandıktan sonra coşkuyla bir şekilde Evrensel gazetesinden ayrıldı.

ANALAR

GENEL KURUL

KÜRSÜSÜNÜ

İŞGAL ETTİ

DİSK'in Mecidiyeköy Kültür Merkezi'nde yapılan Genel Kurul Toplantısı sırasında cezaevlerindeki katliamları anlatmak isteyen DETUDAP'lı aileler konuşma hakkı istediler. Kendilerine söz hakkı verilmeyeceği bildirildiğinde aileler kürsüyü işgal ederek bu haklarını kullandılar.

DİSK'in Genel Kuruluna katılan aileler, kendilerine cezaevlerindeki katliamları, başkaları protesto etmek isteyen ve tüm insanların buna duyarlı olması gerektiğini kamuoyuna duyurmak isteyen aileler toplantı sırasında kürsüde söz almak istediler. DİSK yöneticileri tarafından bu isteği reddedildi. Ve yöneticiler tarafından ailelerin bu isteği toplantıya katılanlara "Bir gün önce konuşan Özgün Tekin'in arnesi tekrar konuşmak istiyor" şeklinde yansıtıldı. Bunun üzerine harekete geçen DETUDAP'lı ailelerin duruma müdahale ederek kürsüye çıkıp konuşma haklarını kullanacaklarını söylemeleri üzerine yöneticiler sert müdahalelerde bulununca ailelerle aralarındaki tartışma büyüdü. Tüm engellemelere rağmen aileler kürsüye geçerek cezaevlerinde yaşanan katliamlara karşı toplumun duyarlı olması gerektiğini belirtti. DİSK'in aileleri konuşurmak istemesi protesto edildi.

**YAŞASIN
DEVİRİMCI
TUTSAK AİLELERİNİN
MÜCADELE BİRLİĞİ!**

**DEVİRİMCI TUTSAKLAR
YALNIZ DEĞİLDİR!**

İÇ SAVAŞ VE GÖREVLERİMİZ

Ülkelerimiz Kürdistan ve Türkiye'de gelişmeler çok hızlı bir seyir izliyor. Özellikle geçtiğimiz son bir kaç yılda Kürdistan'da binlerce olay yaşandı. En basit olarak, köylerin boşaltılması, yakılması-yıkılması, direnen köylerini terk etmeyen halka baskı uygulanması, işçilerle yapıması, hatta evleriyle birlikte yakılması, insanların vahşice katledilmesi; bütün bunlar olayların bir yanı. Bunların dışında, insanlar kaçırılıp katledildi, göz altında kaybedildi. Devlet Kürdistan'da, iğrenç baskıların her türünü denedi ve bunu her geçen gün ağırlaştırarak sürdürüyor. Devlet tüm bu katliamlarına, baskılarına rağmen; tanrıyla, topuyla, özel tim, komando birimleriyle, asker ve polisiyle militarist gücünün büyük bölümünü Kürdistan'a yığmasına rağmen yine de Kürt halkının ulusal-sınıfsal başkaldırısını bastıramadı. Devletin, her "bitirdik belini lorkâk" sözlerinin ardından eylemler, şehitler daha güçlü ortaya çıkmaya başladı. Bu baskı ve katliamların yanında, Kürt halkını birbirine kırdırma için "Koruculuk" sistemi geliştirildi. Devlet güçleriyle birlikte, tam bir eşkıya tabanı olan korucular halka zulmetmeye başladılar. Ulusal onurunu kaybetmeyeip koruculuğu reddedenler, devlet baskısı sonucu ya büyük şehirlere göç etmek zorunda kaldılar ya da gerillaya katıldılar. Aynı durumda olan askerlerin bir kısmı da birliklerden kaçıp gerillaya katıldılar.

Bu yillarda Türkiye'deki sınıf savaşımı ile Kürdistan'daki savaşa oranla daha ya-

vaş ilerliyordu. Yani, Kürdistan'daki savaşın tüm bu yoğunluğuna rağmen, Türkiye'de işçi-emekçi kesimlerindeki hareketlilik bugünkü gibi yoğun, sert ve çatışmalı değildi. Krizin derinleşmesi ve devletin Türkiye'de gelişen hareketi bastırma için uyguladığı göz altında kaybetme, katliam, işkence baskı, hak arama eylemlerini zor kullanarak dağıtması vb. yöntemlerle birlikte savaş Türkiye'de de sertleşmeye başladı.

Günümüze bakarsak, savaş çok daha sert, ortam çok daha kızgın. Faşist TC artık ayağının altındaki toprağı kaydığını hissediyor, görüyor. Bu nedenle, tüm alanlarda baskı ve şiddet politikası izliyor. Bunun en son örneğini cezaevlerinde uyguladığı katliamlarla gördük. (İmranlı Cezaevi'nde tutukulara saldırı) faşist devlet, dört devrimci tutsağı vahşice katletti. Yaşanan iç savaş ve ekonomi-politik krizden dolayı işçi ve emekçiler ayakta. Ama henüz bu hareketliliğin, eksiği bir yanı var: işçi sınıfı her alana-olaya duyarlı değil ve sahiplenmiyor, sahiplenirse de çok cılız kalıyor. Oysa işçi sınıfı, bir öğrencinin, bir memurun sorunlarını sahiplenmeli, toplumda gelişen olaylara karşı duyarlı olmalı, yapılan baskı ve katliamlara tepki göstermeli. Kürdistan'daki baskı ve katliamlara tepkisini dile getirmeli ve ona yönelik eylemlilikler geliştirmelidir. Unutulmamalıdır ki; işçi sınıfı ancak, toplumun ezilen kesimlerinin sorunlarını kendi sorunları gibi kabul edip buna göre hareket ederse, o toplumu dev-

rime sürükleyebilir ve devrimin önderi olur. Güzel yıllarımızın geçirmemesi için, işçi sınıfı tüm ezilenlerin sorunlarını sahiplenmeli, ayağına kalkanı, zoru karşı zor uygulamalıdır. Çünkü faşizm ancak devrimci şiddetten anılır.

Devlet, polisiyle, özel timiyle, asker ve sivil faşistleriyle, savaş makineleriyle en ufak hak aramada üzerimize geliyorsa; çaresizdir, krizedir, eskisi gibi yönetemiyor demektir. Devletin biz yoksul-emekçi kesime baskı, zulmü, katliam ve kandan başka verecek bir şeyi yoktur. Bunun için bizim yapmamız gereken şey, silahlanmak ve kavgadaki yerimizi alarak savaşmaktır. Kurtuluşumuz kendi ellerimizdedir. Kavgayı zafere götürecektir olan işçi sınıfı ve yoksul halktır.

Bu durumda biz leninistlere büyük görevler düşüyor. Bizler, işçileri her alanda gelişen olaylara duyarlı kılmak için bilinçlendirmeliyiz. Onları sokak savaşlarına katılmak, silahlanmalar yönünde propaganda yapmalıyız. İşçileri tecir ve pratik yönden geliştirirken, yapacağımız eylemlerle de bize güvenmelerini sağlamalıyız. Gençliğe önem vermeli; mahalle, okul, işyeri vb. alanlarda gençlerle mitsel birliktir oluşturmeliyiz.

İç savaşa ve olaylar çok hızlı gelişiyor. Her geçen gün devrim safalarına yığınla insan katılıyor. İnsanları safalarımıza çekmek için muazzam olanaklara sahibiz. Bu muazzam olanaklardan yararlanmalı, kitleleri pratiğe çekmeli, yönlendirmeli ve görevlerimizi disiplinli bir şekilde yerine getirip safalarımıza katılan insanları bu şekilde eğilmeliyiz. Onlara leninist ruh halini ve girişken atak cüretli, cesaretli, okuyan, araştıran, yaratan ve yaratıcı leninist kişiliği kazandırmalıyız. Çelik yapı yeni insanları, leninist tipte insanları çoğaltmalıyız.

YA DEVRİM YA ÖLÜM!

Kürdistan'lı Bir Genç Leninist

TEKEL FABRİKALARINDA NELEK OLUYOR?

Cevizli Yedek Parça Fabrikası kapatıldı. İşçilerin bir bölümü Tığara Fabrikası'na, bir bölümü de Ambalaj-Kutu Fabrikası'na gönderildi. Yedek Parça işçileri iş yerlerinin kapatılması, işçilerin diğer fabrikalara gönderilmesini hiçbir tepki göstermeden kabullendiler.

***

Paşabahçe Rulo Fabrikası'nda Yücelme ve Boşaltma işçileri Tığara'na veriler işçileri diğer kasımlara dağıtıldı. Daha önce köylerden Bir Fabrikasından Paşabahçe'ye gönderilerek perçin edilen işçilerin yeni sorunlarla karşı karşıya kaldılar.

***

Cevizli Paşabahçe ve Dağören İşletmesi AİBHE'ye kimsa teslim edilmesine rağmen Türkiye'nin her tarafına Tekel operasyonları boyunca araçların çalınması alarmı sürüyor. Paşabahçe Rulo'dan Tekel'in araçlarına mal veriliyor. Araçlar çalınarak boş çıkabiliyor. Tekelin sigaraların taşıyan araçları ellerinde kalan. Sigara taşıyıcısı AKYUZ adlı bir tüccarın firması vardı. AKYUZ firmasına verildiğini duyan işçiler buna tepki gösterdiler.

AKYUZ firması DYP'ki yağdıkları İsmet Kraloğlu'nun yefanını sahipliğini yaptığı bir firma. Böylece Tekel malak parazitlere parayak geliyor.

Bu günlerde Hindistan'ın güneyinde bir büyük adada çarpışmalar tüm hızıyla devam ediyor. 20 milyon insanın yaşadığı sömürgecilerin eskiden adını Seylan koydukları bugünkü adı Sri-Lanka'dan bahsediyoruz.

Sri-Lanka hükümeti, '95 Aralık ayında Tamillerin yoğun olarak yaşadığı ve Tamil Eelam örgütünün denetiminde olan Calfna şehrine karşı büyük bir saldırı başlattı. İlk saldırıda 70'e yakın sivilin katıldığı bahli kayraklarca söylendi.

rakmaları koşullarını ileri sürmüştü. Hatta Kuzlhaç örgütü onbinlerce Tamil mültecilerini (Avrupa ülkelerinde oturan) Sri-Lanka'nın başkentinde Colombo yakınlarında bir özerk alanı bu mültecilerini yerleştireceklerini barınma ilgili ge-

SRI - LANKA'DA SOYKIRIM DEVAM EDİYOR

Bilindiği gibi Sri-Lanka önce Portekiz, sonra Hollanda ve daha sonra da İngiltere'nin sömürgeci olmuştur. 1948 yılında sömürgeci İngiltere'nin tüm işgalinden kurtuldu ama daha sonra yine İngiltere'nin ekonomik sömürgeci altına girer ve en büyük üretimi olan çaya emperyalist İngiltere tarafından el konur.

Bu kısa bilgilendirmeden sonra Sri-Lanka'da bugün yaşanan soykırım üzerine durmak gerekir. Sri-Lanka halkının % 80'ini Singalesen'ler, % 20'sini ise Tamiller oluşturmuyor. Yaklaşık 25 yıldır İngiltere güdümündeki Sri-Lanka hükümeti Tamiller'e karşı bir soykırım politikası yürütmektedir. Batıdaki ulusal parti (UNP) bu saldırıları özellikle Ekim ayından sonra çok daha hızlandırmış, gerillaların denetiminde bulunan şehirlere karşı en ağır silahları kullanarak katliam yapmıştır. 1983 yılından beri gerici, ırkçı faşist Sri-Lanka hükümetine karşı silahlı mücadele veren "Tamil Kaplanları" (LTTE ya da Tamil Eelam) devletin bu saldırılara karşı silahlı mücadelelerini güçlendirerek yükseldiler. Özellikle ırkçı faşist

Sri-Lanka'da süren bu iç savaşın bize öğrettiği önemli gerçek ise; barış görüşmeleri, burjuvaziye anlaşarak yapılmayacağına ve burjuvaziye, emperyalizme güvenilmeyeceğinin bir göstergesi oldu. Bilindiği gibi Kuzlhaç'ın önderliğinde Sri-Lanka'da bu iç savaşı durdurmak için '95 başlarında her iki taraf masaya oturabileceğini söyledi. Fakat ırkçı Sri-Lanka hükümeti Tamillere silahlarını bi-

rekli hazırlıkların bile yapıldığını açıkladılar. Tam bu esnada faşist ırkçı Sri-Lanka hükümeti Ekim '95'te Tamillere karşı büyük saldırı hareketini başlattı. Hatta barış görüşmeleri çerçevesinde Kuzlhaç'a ait bir gemi limanda imha edildi. Tamil Kaplanları, tekrar bu saldırılar karşısında toparlanarak cevap vermeye başladı. Geçtiğimiz günlerde Avrupa'da Tamil Kaplanları örgütünün düzenlemiş olduğu kampanya çerçevesinde özellikle Brüksel, Paris ve Cenevre'de ki enternasyonal güçler ve onbinlerce Tamil tarafından Sri-Lanka hükümeti teşhir edildi. Türkiye emekçi halkları da Tamil halkının yanındadır. Onların silahlı mücadelesinin yanındadır. Bu amaçla Devrimci Emek okurları da Avrupa'daki bu eylemlilere pankartlarıyla katıldılar.

**KAHROLSUN EMPERYALİZMİ
ÖRGÜTLÜ HALK
YENİLMEYECEKTİR!**

Devrimci Emek
Avrupa

GENÇ EKİN SANAT MERKEZİ ETKİNLİKLERİ

ŞUBAT '96 PROGRAMI

25 ŞUBAT PAZAR / SAAT: 14.00

4 ŞUBAT / PAZAR / SAAT: 14.00

ŞİİR DİNLETİSİ

A. KADİR

BERRİN TAŞ - NİHAT ATEŞ

(İnsanlık Dergisi)

11 ŞUBAT PAZAR / SAAT: 14.00

MÜZİK DİNLETİSİ

GRUP SÜR

SÖYLEŞİ

ALTERNATİF TİYATRO

ve

SORUNLARI

TİYATRO OYUNU

SERYET YALÇIN

Work Shop

TİYATRO ATEŞİ

İstiklal Cad. Rumeli İşhanı No: 88/10

(Yakko Karşısı) Beyoğlu - İSTANBUL

TEL : (0212) 245 74 00

demokratik haklar ve daha çok iyileştirmelidir. Böyle olunca yıllardır emekçi sınıfının içine sokuldukları kuzur döngü devam ediyor. Bu döngünün kırılması gerekiyor, bunun için devrimci çıkış yolunun somut olarak gösterilmesi zorunludur. Kendisini devrimci olarak gören çeşitli politik hareketler de yıllarca ekonominin yaptılar. Haien de yaptıkları budur. Yoğunlaşan sınıfıyı hızlandırmak, kitleleri ayaklanmaya hazırlamak için mücadele hedefi somut olarak gösterilmelidir. Geçici Devrim Hükümeti emekçi kitleler için en somut devrimci bir hedeftir. Fidei'nin dağıdıkken, kendine duyduğu büyük güvenle, tüm Küba halkına yaptığı diktatörlüğü yıkmaya ve geçici devrim hükümetini oluşturma çağrısını, biz de bütün halklarımızı yapıyoruz. Kendi somutumuz da ve kendi koşullarımızda oluşacak olan Geçici Devrim Hükümeti somut devrimci bir hedefdir.

ÖDP NEDEN KURULDU, AMACI NEDİR?

Yukarıda söylediklerimiz çerçevesinde, yeni kurulan ÖDP'yi değerlendirmeliyiz. ÖDP'yi daha iyi anlamak için, partiyi oluşturan güçleri tek tek ele almak gerekirdi. Bunu bu yazıda yapamayacağız. Ancak, Devrimci Emek okurları ÖDP'yi oluşturan çevreleri yakından tanıyor. İçlerinden biri var ki, diğerlerinin başını çekiyor. Bu "önce" TKP'dir. BSP'nin omurgası ve lideri olan TKP, devrimine karşı daha geniş bir cephe oluşturmak için uzun süredir planladığı ÖDP'yi en sonunda oluşturdu. Bilindiği gibi TKP on yıllar boyu sermayenin yedek gücü olarak hizmet gördü. Deceler anıldığı zaman yurtdışında en ağır suçlamaları yaptıktan sonra, gördüğü bu büyük hizmet karşılığında, sermayenin kendisine 73 soması "atılım" imi verdi. TKP'nin bundan sonraki "atılım" yılları, devrimine karşı aktif mücadele yıllarıdır. Hem de uluslararası sosyalizmin gücüne dayanarak, anti-komünizm yapıyordu. İşçi sınıfına ve devrimci harekete TKP kadar hiç kimse zarar vermedi. TKP, bu tarihi misyonunu BSP adı altında, gündüde ÖDP adı altında sürdürüyor. 15 Mart'ta KÇSK'nin eyamının devrimci nitelik alacak ve devlete karşı yönetecek gerekçesiyle ertelene yoluna gidilen kararın alınmasında TKP'nin büyük rolü vardır. KÇSK'nin diğer yöneticileri de TKP'leştiği için aynı sonu ortak olarak aldı. KÇSK Genel Kurulu'nun da MHP'nin, CHP'nin çağrılmasında önerinin eni sahâpleri TKP'lilerdir, ama onlar bu önerilerini diğerlerine de kabul ettirdiler. Gerekirse MHP'li faşistleri bile partilerine üye yapacaklarını söyleyen bu sermaye usakları ile sosyal-reformistler arasındaki "birlik" söyledikleri bu olaylarla bağlıdır. En sonunda yaşanan büyük "aşk" meyvesini verdi: ÖDP!

İllegal temeldeki devrimci-komünist örgütler-partiler, mücadeleyi yükseltirken, ÖDP neden kuruldu? Kitleler yaşanan koşulların sonucu olarak sürekli biçimde devrim mücadelesine adanmaya başladılar. Burjuvazi ve koaliler emekçi sınıfları gün be gün kavgaya itiyor. Öyle ki, devrim mücadelesi esas mücadele haline geldi. Burjuvazi ve devleti, onun zulme ve baskıya rağmen kitlelerin direne karşı mücadeleye atılması önlenemedi. Devrim mücadelesini ezmede esas olarak terörü kullanan sermaye sınıfı, bunun yanında, sosyal-reformist hareketlerden de yararlanma yoluna geçti. Türk-İş'i, DİSK'i ve Hak-İş'i kontrol altında tutan burjuvazi KESK'i de ulgamacı yönetimi sayesinde kontrol altına almaya çalışıyor. Meşek örgütlerinde bulunmayan halk kitlelerinin de devrim altında tutulması gerekiyor. Bu görevi eskiden "sosyal-demokratlar" yapardı. Onlar eski kurumunu sürdürmüyor, kitleler devrim yolunda hızla bilinleniyor. Bu durumda, taze güçlere ihtiyaç vardı. Burjuvazinin taze gövce ve yedek rolüne soyunanlar ÖDP'yi oluşturdu. ÖDP kesin olarak devrimci önmek, devrimine karşı birlik olmak için oluşturuldu. Belki bu eleştirilerimiz çok sert bitenler olacaktır. Varın ol-

sun, önemli değildir. Çünkü biz doğru olanı söylüyoruz. ÖDP politik alanda işçi sınıfına, yoksul köylülere ve devrimine karşı tavır koyarken, devrimci güçleri lasfiye etmeyi hedeflerken, eleştiride bundan daha "düşür" olunamaz. Sınıf hatırları karşısında sert olacağız. Onlar işçi sınıfına ihanet ederken, madem ki bu cesareti gösterdiler, o zaman işçi sınıfının devrimci temsilcilerden gelecek sert eleştirilere karşı da aynı "cesareti" göstermeler. Şimdilik eleştiri silahımızı kullanacağız, bunun daha ileri götürülüp, gerçekleştirilmesi onların görevleri yola ve devrimine karşı olacakları tavırla bağlı olacaktır.

ÖDP'nin kitle ilişkileri küçük burjuvaziler ve emekçilerdir. Partinin esas sınıf karakteri küçük burjuvaziler. İdeolojik olarak, politik olarak partiye düşüncesini varan küçük burjuvazilerdir. Bunun yanında uzun süre solculuk yapan burjuvaziler de bu partiyi destekliyor. ÖDP'nin hararetli savunucuları ve dayanağı yazar, sanatçı, bürokratlar, teknik elemanlar, avukatlar, öğrenciler, devrimci burjuvazi demokrasisi hayaliyle yapıp tutuşan tüm orta sınıf temsilcileri ÖDP'nin "militanlarıdır." Çoğu emekçi sınıflara göre burjuvaziler yapıyor bu kesim örgütlenerek, kendi ayrıcalıklarının devamını sağlama çabalarıyla. Öte yanda, son otuz yıldır verilen mücadele sonucu dönme çıkan, sonra yorulan, çok geniş bir dönem takımı da kapandı ÖDP'ye atılmış durumda. 73'te TKP'e bilinen "atılım" yıllarında, 12 Mart döneminde direnmek yerine teslim olan, gözlenen "güruh" çıkartan ne kadar dönem varsa hepeline kapısını açtı. Onlanamaz bir güçle bütün dönem ve yorgun takımı TKP'ye dolmuş. TKP'nin demayonu devrimci harekete karşı en geniş platform oluşturmadı. Bunun için yaptıkları amacına uygundu. Aynı görevi ÖDP yapıyor. Bütün yorgun ve dönemler ÖDP'ye doluyor. Sınıfal ve kitle-sal bilgeni de ÖDP'nin neden kurulduğunu ve nasıl bir parti olduğunu gösteriyor.

ÖDP, SİP ve EP her ne kadar emekçi sınıfı gücüne dayandıklarını söylüyorlarsa da, esasında yasaları dayanyorlar, burjuvaziden güç alıyorlar. Bu demek değildir ki, her yasal emekçi hareketi burjuvazinin izniyle hareket ediyor. Ama burada çok farklı bir durum var, faşist devrimci hareketin üstüne giderken, açık infazları, açık katliamlara hayvanırken, grevci işçilere, direnççi öğrencilere karşı çok zalim davranırken, demir ökçelerini gösterirken; burjuvazi yasalarına sığınan ve en önemlisi devrim mücadelesinden vazgeçtiğini söyleyen reformistlere ses çıkarmıyor, hatırlık onları bu yolu izledikleri için övüyor, bu neyi gösteriyor; bu, bu partilerin sermayenin "tezinde" olduklarını göstermiyor mu? Onlar yalnızca sermayenin izniyle hareket etmiyorlar, aynı zamanda devrimciler ve halk karşı uygulanan zulme de örtü oluyorlar. Onlar burjuvazi yasal zeminlerinde "meşru" faaliyetlerini sürdürürken; öte tarafta, faşist devrimci avına çıkıyor. Onlar burjuvazi ile uzlaşma içinde "barış içinde" yaşarken; devrimciler faşist terörün orta yerinde zorlu mücadelelerine devam ediyorlar. Onlar burjuvaziye ve yasalarına dayanyorlar, komünist hareket de işçi sınıfına, yoksul köylülere gücüne ve devrimin gücüne dayanyor.

Hiç bir toplumsal politik hareket olduğu yerde durmaz, hareket devam eder. ÖDP de bugün kurulduğu yerde durmayacaktır. Devrim mücadelesi yoğunlaştıkça, sızışma kaçınılmazdır; kapitalist diren devrimci zor yoluyla yıkılmaya yola tutulmuş, bu uzlaşmalar da, burjuvaziye katılacak ve burjuvaziyle birlikte tek bir koro halinde devrim tehlikesinden söz edecektir. Tıpkı Ekim sırasında, Meşek ve mütefiklerinin, devrim tehlikesi karşısında, burjuvazinin gövcesine sınırdıkları gibi, bizim ÖDP'iler de aynı şeyi yapacaktır. Ama hoşun! PROLETARYANIN ÖNDERLİĞİNDEKİ DEVRİMİN ZAFERİ, ARTIK KAÇINILMAZDIR!

İŞÇİLER, EMEKÇİLER VE BÜTÜN HALKLAR DEVRİMCİ SAFLARDA BİRLEŞİNİZ!

Kapitalist ekonomik-toplumsal düzen ve faşist devlet egemenlik sistemi, kapitalizmin temellerini havaya uçuracak olan devrim dalgasını etkisiz hale getirmek; sermaye sınıfının geleceğini güvence altına almak için faşist devlet terörü düzenlen karşı-devrimci zor'a başvuruyor. Kapitalist sınıfın, emekçi sınıflara karşı yönelttiği somut saldırı askeri saldırmı temelinde yürütülüyor. Askeri saldırmı, ordu, polis ve sivil faşist güçlerin saldırılarını içeriyor. Kürdistan'da ve Türkiye'de yıllardır süren iç savaş, askeri saldırılara duyulanmazaydı bu kadar sürü devam edemezdi. İşbirlikçi tekelci sermaye sınıfı iç savaşın bütün görevini yerine getiriyor. Ekonomik ve politik araçları savaşın emrine vurdu. Savaş giderleri devletin en büyük gideri oldu. Gücünün ve geleceğini sürmekte olan savaşa yatırım tekelci güçler, kendi ölüm-kalım savaşlarını veriyorlar. Emekçi sınıflar ve bütün halklar yıllardır, dünyanın en zalim rejimlerinden birinin altında yaşıyor; faşist terör ve saldırılara uğruyorlar.

Savaşa dayanan, savaşı temel alan ve savaşı öne çıkartan devlet; böylece işçi sınıfına, yoksul köylülere ve bütün halklara bu faşist devleti yıkmak ve kurtuluşa ulaşmak için devrimci savaş yöntemlerine başvurmak gerektirdiği de göstermiş oldu. Kapitalist-faşist devletin varlığı, emekçi sınıflar ve halkların gelişmesi ve çıkarlarıyla çelişki durumunda olduğu için; halkların kurtuluşunun tek yolu bu devleti parçalamaktan ve bu devlet karşısında mütan bir ittifak kurmaktan geçer. Olaylar pratikte bu çerçevede gelişiyor. Emekçi

kitleler hak elde etme mücadelesinde olsan, kurtuluş mücadelesinde olsan, her gün devletle karşı karşıya geliyorsun. O halde işçi sınıfının, yoksul köylülüğün, emekçi kitlelerin ve bütün halkların birliği ve ittifakı ancak faşist devleti yıkmaya-purçalamaya hedefi etrafında gerçekleştirilebilir. Emekçilerin ve halkların mücadelesinde birliğini başka hedefler etrafında gerçekleştiremeye kalkışsanlar, bu hedeflerine hiç bir zaman ulaşamayacaklardır. İttifakların hedefi somut olmalıdır. Faşist devleti yıkmaya-dağıtmaya hedefi somut derece somut bir hedefdir. İşçi sınıfının amacı tüm ezilenleri kurtarmak, sınıfları ortadan kaldırmaktır. Kurtuluşun ilk koşulu iktidarı ele geçirmektir; devrimin ve iktidarı gelmenin ilk koşulu ise kapitalist, faşist devleti ortadan kaldırmaktır. Bu nedenle, işçilerin, yoksul köylülerin, emekçilerin ve bütün halkların buçuşu devleti ortadan kaldırması ekonomik kurtuluşun en önemli adımı olacaktır.

Çeşitli ülkeler sosyalizme birbirinden farklı biçimlerde varacaklardır, bu kesindir. Sosyalizme geçiş hangi biçimde olursa olsun, bugüne kadar bütün deneyimler göstermiştir ki, proletarya sosyalizme ancak devrim yoluyla varabilir. Kurtuluş devrimisiz düşünmek, bu hedefe hiçbir zaman ulaşamazsınız demektir. Bütün mesele devrim yoluyla iktidarı almak, sınıfları ortadan kaldırmanın ilk adımı atmaktır. Kurtuluş için bir araya gelmesi gereken bütün devrimci sınıflar ve güçlerin tek bir devrimci önderlik etrafında birleşmesi zorunludur. Devrim güçlerinin dağılmak olmasın ve ayrı durmasın, ciddi bir savaşa yenilgi demektir; birleşme ise zafer anlamına gelmektedir. Burada esas sorun birleşmenin devrimci temelle olması, devrim hedefine yönelmesidir. Devrimci temelle gerçekleşmeyen ve

devrim hedeflemeyen birlikler, düzene hizmet ederler. Kapitalist düzeni yıkmaya yönelik her "birlik" zorunlu olarak düzene adapte olur; burjuva diktatörlüğün egemenliğine girer. Doğal olarak, kapitalizme ve faşizme karşı yönelmeyen "birlikler", hoşnutsuz çığırla izlenemez; çok kısa süre sonra ya dağılır ya da burjuvazinin yedeklerine girerler. **Kurtuluşun tek yolu devrimdir.**

Devrim ise maddi temelleri ve politik yönleriyle sürekli olmaktadır. Çok kısa sürede yaşanan bütüncü olay, devrimin ilk belirtileridir. Burada temel sorun ilk belirtileri görülen devrimi nasıl örgütleyip, sonuna götürdüğünüz sorundur. Bu halde bir "sorundur" çünkü, güreği henüz yerine getirilmemiştir. Gerçek devrim güçlerinden söz ediyoruz; devrim güçlerinin ayrı ayrı ve dağılmış halde durması "birlik" sorununun çözümü; daha yakınlık duruma getiriyor. Devrimci ve kurtuluş hedefleyen ilkel, somut hedefleri olan "birliğin" bütün koşulları olgunludur. Bütün mesele somut adımları atmaktır. **TRKP/LENİNİST devrimci güçlerin birliğine büyük önem veriyor, oluşması için de son derece sorumlu ve titiz davranıyor.** Güç, eylem ya da cephe birliği dönemin bir zorunluluğudur. Devrim mücadelesinde boşluk tanımaz, eğer birleşik devrimci önderlik yaratılamazsa, boşluk başka biçimlerle dolar. Ne var ki, devrim mücadelesinin başarıya ulaşması için bütün devrimci güçlerin içten davranması ve pratik adımları atması zorunludur. Devrim ve kurtuluş için koşullar hiç bu kadar olgun olmamıştır. Devrim için devrimci güçlerin itü-

dele birliği artık ertelenemez bir zorunluluktur.

Mademki devrimin ve kurtuluşun maddi temelleri son derece olgunludur; madem ki, devrimci durum ve iç savaş var; madem ki, kitleler ayakta ve devrim dalgası her geçen gün daha güçlü biçimde kapitalizmin temellerine yöneliyor; madem ki, bütün olgular bir devrimin öngörüsünde olduğunu gösteriyor; o halde sermayenin ekonomik-politik egemenliğine son

verip, yerinde işçi sınıfı ve bütün emekçilerin iktidarını gerçekleştirmeyi ve Geçici Devrim Hükümeti sorununu bugünden ele almalıyız. İşçi sınıfı, yoksul köylülük ve bütün emekçi halk kitleleri Geçici Devrim Hükümeti'ni bugünden hedeflemelidir; devrimin bu ilk ve en önemli önelimini arka plana atmamalıdır. Fidel Castro'nun dağıldayken, daha o zaman ortaya koyduğu geçici devrim hükümeti hedefini ve Yunan Komünist partizanları bütün iktidarı ele geçirmeden, ama bütün iktidarı ele geçirmek için zorunlu bir önelim olan geçici devrim hükümetini nasıl bir devrimci hedef olarak ortaya koydularsa, biz de, bugünden Geçici Devrim Hükümeti'ni hedeflemeliyiz. Ayaklanma ve devrim üzerine kurulacak olan Geçici Devrim Hükümeti, hiç bir yasaını durduramadığı, hiç bir gücün engellemeyeceği en otoriter ve en enerjik devrimci bir önelim olacaktır. Gerçekleşecek olan devrimci birlik biçimleri mutlaka Geçici Devrim Hükümeti'ni hedeflemelidir.

Sokağa çıkan kitleler, parçalanmış emekçiler, burjuva kurtarılmış halk kitlelerine somut iktidar hedefi gösterilmelidir. Savaşma, somut hedefler etrafında olmak, kavga, somut hedeflere yönelmek. Bugün emekçilere yönelik çeşitli düzeylerde toplumsal-politik platformlar var. Hiç biri devrimci ve iktidarı hedeflememiştir. Hedeflenen kurtul-

